

heiskaset

Heiskasten sukulehti nro 2/2022

Sisältö

Puheenjohtajan tervehdys	3
Toimituksen palsta	4
Joulusanat	5
Heiskasten kolmen pääsukuhaaran DNA-analyysit	6
Ilkka Kantola - aktiivinen kylä- ja sukukirjuri	14
”Muutti Sääminkiin 1849”	16
Kiitos rakkaalleni!	18
Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa	22
Heiskasten kesäjuhla Turussa	26
Sukutapaamisessa palkittuja	29
Omaa sukua	31
Markku Heiskanen Korean Rauhanfoorumilla	32
Asko Heiskanen in memoriam	33
Leena Heiskanen in memoriam	34
Leena Heiskasta muistellen	35
Leena Heiskanen ja Heiskaset-lehti	37
Merkkipäiviä ja In memoriam	38
Olli Heiskanen In Memoriam	38
Uusia hallituksen jäseniä	39
Heiskasten sukuseura ja hallitus	40
Heiskas-tuotteet	42

Julkaisija: Heiskasten Sukuseura ry

Y-tunnus: 204431-3

Heiskaset-lehden toimitusneuvosto:

Hannu Heiskanen ja Perttu Kähäri

Vastaava päätoimittaja: Perttu Kähäri

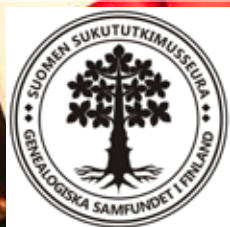
Toimitus ja taitto: Susan Wilander

Heiskaset-lehden tunnus: Toivo Heiskanen

Kannen kuva: Talvi Kolilla

Kuva: Roine Piirainen/Kuvia Suomesta

Paino: Trinket, Helsinki

Puheenjohtajan tervehdys

Ensimmäinen koronavapaaampi kesä on takana ja sen myötä eri toimijat ovat järjestäneet paljon erilaisia tapahtumia ja kokoontumisia pitkästä aikaa. Näin teki myös Heiskasten sukuseura, joka kokoontui onnistuneesti Turussa heinäkuun alkupäivinä. Olosuhteisiin nähden paikalla oli mukavasti väkeä ja ilo yhdessäolosta oli aitoa ja käsinkosketeltavaa. Kyseisestä tapahtumasta on enemmän juttua toisaalta tässä lehdessä.

Ensi kesälle suunnittelimme Turun taipaamisessa sukumatkaa Gotlantiin Ruotsiin. Hallitus on käynnistänyt matkan suunnittelun ja tiedottaa siitä tarkemmin ensi vuoden ensimmäisessä Heiskaset lehdessä.

Yleisesti ottaen elämme nykyisin hyvin historiallista aikaa. Ukrainan sota ja etenkin siitä johtuva energiapula ja sen voimakas hinnannousu vaikuttavat meidän kaikkien elämään. Omakin sähkölaskuni nousi syksyllä noin kahdeksankertaiseksi aiempaan nähden. Myös liikennepolttoaineet ja ruoka kallistuvat huimaa tahtia. Inflaatio laukkaa lukemissa, joita on viimeksi koettu kolmisenkymmentä vuotta sitten. Nämä kaikki ja lisäksi korkojen nousu sekä talouden yleinen lamaantuminen saattavat aiheuttaa monille haasteellisia tilanteita nyt ja jatkossa.

Myös useita kuolemantapauksia on sattunut viime aikoina. Tunnetuimpana kuningas-

tar Elisabet II:n poismeno syyskuun alussa ja seuraamme koskettava Leena Heiskasen heinäkuun lopussa. Näistä jälkimmäisestä on erillinen muistokirjoitus tässä lehdessä ja Sukuviestissä.

Silti täytyy muistaa, että olemme eläneet vuosikymmeniä auvoisaa hyvinvoinnin aikaa ja onneksi edelleen rauhan aikaa. Vanhimmat seuramme jäsenet ja heitä edeltäneet sukupolvet ovat kuitenkin joutuneet kokemaan monin verroin suurempia haasteita, mitä nyt näyttäisi olevan edessä. Kun muistamme, että esivanhempamme elivät synkkää sota-aikaa ja sen jälkeistä ankaraa pulaa, mutta pystyivät silti rakentamaan meille pohjoismaisen hyvinvointivaltion, joka on maailman paras paikka asua, saamme olla todella kiitollisia. Kyllä me Heiskaset tästä yhteisvoimin selvitään!

Kaikesta huolimatta toivotan kaikille lehtemme lukijoille mitä mukavinta syksyä ja joulun odotusta!

Kotkassa lokakuussa 2022

Hannu Heiskanen
puheenjohtaja
Heiskasten sukuseura ry.

Toimituksen palsta

Kiitos tästä vuodesta ja hyvää joulua!

Luet parhaillaan vuoden 2022 toista Heiskaset-lehteä. Lehdessä on jälleen kerran paljon mielenkiintoista lukemista.

Kerromme kesän sukutapaamisesta Turussa, jossa ainakin me perheemme kanssa viihdyimme todella hyvin. Turussa palkittiin myös ansioituneita sukuseuralaisia ja siitäkin kerromme tässä lehdessä. Kesätahtuman pääesityksen piti Kaija Heiskanen DNA-tutkimuksen tuoreimmista tuloksista. Näistä tuloksista Kaija on kirjoittanut erittäin mielenkiintoisen jutun myös tähän lehteen. Kaija on kirjoittanut myös Taavetti ja Salomon Heiskasesta, joihin sukututkimusharrastuksensa yhteydessä törmäsi. Mirjami Kauppinen puolestaan on kirjoittanut fiktiivisen rakkauskirjeen äidiltään isälleen, jotka vihittiin talvisodan aikana, ja Jorma Heikkilä on koonnut jutun vuonna 2009 vuoden Heiskaseksi valitun Ilkka Kantolan kirjallisesta tuotannosta. Esittelemme lehdessä myös sukuseuran uuden hallitusjäsenen Emma Reijosen.

Tänä vuonna olemme saaneet monia suru-uutisia. Yksi niistä on ollut Leena Heiskasen poismeno. Leena oli Heiskaset-leh-

den pitkäaikainen toimittaja ja päätoimittaja. Leena oli sukuseuramme sielu ja muistamme häntä tässä lehdessä eri näkökulmista. Olimme Leenan siunaustilaisuudessa entisen puheenjohtajamme Markku Heiskasen kanssa ja laskimme seuran väreissä olevan kukkavihkon Leenan arkulle. Koskettavassa ja lämmenhenkisessä muistotilaisuudessa oli helppo huomata, kuinka Leena oli vaikuttanut laajasti ja moniin – niin kuin myös Sukuseuramme puitteissa. Muistamme Leenaa lämmöllä ja jatkamme hänen viitoittamallaan tiellä Heiskaset-lehden tekemistä.

Lopuksi haluan vielä esittää suuret kiitokset kaikille kirjoittajille ja lehtemme lukijoille. Toivotan teille rauhallista joulunaikaa ja onnea vuodelle 2023.

Perttu Kähäri

Heiskaset-lehden päätoimittaja

Heiskaset-lehti

Seuraava lehti ilmestyy keväällä 2023. Aineistopäivä ilmoitetaan myöhemmin seuran kotisivuilla ja facebook-ryhmässä. Aineistoa voi lähettää milloin tahansa päätoimittajalle: Perttu Kähäri, perttu.kahari@aalto.fi.

Kaikki sukuseuraan ja Heiskasiin liittyvä aineisto teksteineen ja kuvineen on tervetullutta. Varmistathan, että tekstien ja kuvien julkaisuun on lupa.

Joulusanat

Kävin Karjalatalolla sukuseura- ja pitäjätapahtumassa. Siellä oli myynnissä kaikenlaista aihepiiriin liittyvää, muun muassa joulukortteja, joissa oli mukana jouluevankeliumi evakoiden kielellä eli Karjalan murteella. Tässä osa evankeliumista, jonka on ”kääntänyt” Matti J. Kuronen:

Ko hyö olliit siell, tulkii Marian synnyttämise aika. Ja hää pyöräytti pojan, esikoo-sesa. Hää kietas lapseesa kapaloihe ja pan hänet seimee lääväs, ko heil ei olt tillaa kievaris.

Siell oll paimenii pellool katsomas laumaase perrää. Yht’äkkijä heijä eessä seiso Herra Enkel, ja Herra kirkkaus paisto heijä ympärillää. Paimenet säikähtiit kauhiast, mut se Enkell haastokii heill:

”Ei mittää hättää, mie kerron teill ilosen asjan, mahottoman iso ilon kaikell kansall. Teill on tännää syntynt Taavetikaupunkis Vapahtaja. Hää on Ristus, Herra. Tää on teill merkiks, työ löyvätte lapsen, Hää makkaa seimes ja kapalois.”

Just sillo tull Enkell vierell mahottoma iso sakki taivaallist sotaväkkee, ja hyö ylis-tiit ja veisasiit: ”Jumalall kunnia korkeuves ja maa pääll rauha ihmisil, joist hää paljo tykkäjää.”

Karjalan murteen kuuleminen tuo mieleen omat isovanhempani ja heidän puheenpartensa, sillä omat sukujuureni ovat isän puolelta Kannaksella. Usein kävimme heitä tapaamassa juuri joulun aikaan ja siksi tuo muisto liittyy minulla myös jouluun.

Joulu on läheisten tapaamisen ja muistamisen aikaa. Voimme käydä muistamassa pois nukuneita läheisiämme hautausmaalla, mutta tärkeintä on että muistamme niitä, jotka ovat täällä kanssamme. Olivatpa he vanhoja tai nuoria, jouluna voimme olla yhteydessä ja vahvistaa siteitämme sukulaisiimme ja muihin läheisiimme. Muistetaan siis toisiamme kaiken jouluhumun keskellä.

Hyvää joulua kaikille!

Perttu Kähäri

Heiskaset-lehden päätoimittaja

Heiskasten kolmen pääsukuhaaran DNA-analyysit

Heiskasten perustason isälinjaisten DNA-testien perusteella oli aiemmin tiedossa, että suku jakautuu kolmeen vanhaan pääsukuhaaraan, joilla ei ole isälinjaisesti yhteistä kantaisää.

Tämän raportin tarkoituksena on selvittää kunkin kolmen pääsukuhaaran alku- ja syntyvaiheiden taustaa. Jokaisesta kolmesta päälinjasta (Joroisten Häyriän Heiskaset, Joroisten Joroisniemen Heiskaset ja Tuusniemen Heiskaset) päivitettiin aiemmat markkeripohjaiset perustason testit SNP-pohjaiselle BigY 700-tasolle. Näistä Joroisniemen Heiskasten tulos oli testattu aiemmin yksityishenkilön toimesta ja sukuseura kustansi päivitykset Häyriän ja Tuusniemen haarojen osalta. Pääosa Heiskasten myöhemmistä sukuhaaroista sijoittuu jonkin näiden kolmen haaran alle, joten tulos on kaikkinsa edustava otos Heiskasten isälinjojen alkuhistoriasta.

Näin aloittaa sukututkija Ari Kolehmainen 15.6.2022 päivätyn raporttinsa, jossa hän paneutuu edellä mainittujen kolmen Heiskas-pääsukuhaaran BigY 700 -testituloksiin. Tämä kirjoitus sisältää otteita Kolehmaisen raportista ja niiden lisäksi joitakin kuvalainauksia sekä toisen kirjoittajan (Kaija Heiskasen) omia havaintoja (ne erottuvat tekstistä kursivoituina).

Tämä raportti on kolmas Heiskasten DNA-tutkimusten sarjasta. Ensimmäinen ilmestyi Heiskasten sukulehden erikoisnumerona 2/2018 ja toinen keväällä 2020 kirjassa Sukuunsa suopetäjä, teki-jäänsä tervaskanto. Aiempien julkaisujen sisällön toistamista on nyt pyritty välttämään, joten kokonaisuuden saamiseksi kannattaa tutustua kaikkiin kolmeen raporttiin. Muun muassa DNA-testauksen perusteita on niissä tarkemmin käsitelty.

Joroisten Häyriän ja Joroisniemen Heiskasten isälinjat edustavat vanhaa suomalaista idästä Volgan suunnilta tullutta linjaa ja ovat ns. N-haploryhmää. Muuttoliike on luultavasti tapahtunut Pohjois-Venäjän kautta noin 3000 vuotta sitten ja liittyy itäiseen pronssikauppaan, ns. Ananjinon pronssikulttuuriin. On mahdollista, että nuo tulijat puhuivat varhaista saamen kielen kantamuotoa, sillä kyseisen alaryhmän varhain haarautuvat linjat ovat pääosin saamelaisia sukuja niin Suomen, Ruotsin kuin Norjan Lapista. Asutuskeskus on tuossa vaiheessa ollut varmasti paljon etelämpänä. Jälkeläislevinnän perusteella kuitenkin ilmeisesti Sisä-Suomessa, ei Karjalassa. Vaiheet Sisä-Suomessa jatkunevat noin 1000 vuoden ajan ennen ajanlaskun alkua, jolloin mutaation jälkeen tapahtui jako kahteen päälinjaan, jossa myös Häyriän ja Joroisniemen Heiskasten isälinjat eroavat omille teilleen.

Tuusniemen Heiskasten suvun isälinja kuuluu suuressa asutushistoriallisessa kuvas-
sa skandinaaviseen haploryhmään I1. Sen varhaisempi pääryhmä, haploryhmä I, syntyi Balkanilla 25–30 000 vuotta sitten mannerjäätikön ollessa laajimmillaan. Se levisi vuosituhansien kuluessa länteen Euroopan halki ja sitten pohjoiseen ilmaston lämmitessä ja jään reunan paetessa. Suomalaiset I-haploryhmän miehet kuuluvat pääosin haploryhmään I1, joka syntyi oletettavasti Pohjois-Ranskassa 5000–6000 vuotta sitten, siirtyi siitä Tanskan salmien luokse, josta sitä on siirtynyt pohjoisemmas Skandinaviaan. Isälinjaa on levinnyt nykyisen Suomen alueelle useana aaltona, mutta suurimmat pääryhmät ovat tulleet jo ennen ajanlaskun alkua ja siten myös selvästi ennen viikinkiaikaa.

Joroisten Häyri­län ja Joroisniemen Heis­kaste­n isälinjainen alkuperä

Joroisten sukuhaarojen osalta näiden uusien DNA-testausten tavoitteena oli selvittää, löytyykö Häyri­län ja Joroisniemen Heiskasille yhteistä esi­isää ja jos löytyy, niin kuinka kaukaa. Niin kuin Heiskaste­n sukulehden erikoisnumerossa 2/2018 todettiin, mainitaan Joroisten pitäjän Visa Re­konpoika Heiskanen (Häyri­lä) ja saman pitäjän Heikki Heiskanen (Joroisniemi) vuoden 1562 ve­rollepanomaakirjassa vierekkäisillä arviokuntien numeroilla. Tuon seikan arveltiin puoltavan vanhan sukuyhteyden olemassaoloa.

Nyt tehtyjen testien pohjalta päästiin mo­lemmissa sukuhaaroissa muutama mutaatio

lähemmäs nykypäivää. Alla olevassa kaavios­sa on viimeinen sukuhaaroja yhdistävä mu­taatio N-VL62. Kun tuo mutaatio on synty­nyt ennen ajanlaskun alkua, on selvää, että kyseinen kantaisä ei vielä ole kantanut Heis­kanen-nimeä.

Häyri­län Heiskaste­n mutaatioita on lueteltu vasemmanpuoleisessa ja Joroisniemen oikeanpuo­leisessa kaaviossa. Taulukossa on ensin mutaation koodi ja sen jälkeen se vuosien määrä, joka on kul­unut kyseisen mutaation tapahtumisesta. Mutaatio­n N-VL62 ajankohdaksi on merkitty 2200 vuotta ennen nykyaikaa – siis noin 200 vuotta ennen ajan­laskun alkua. (Lähde: SNP-tracker)

Häyri­lä

N-Z1925	3,400
N-Z1926	3,000
N-CTS1737	2,800
N-Z1933	2,500
N-VL62	2,200
N-FT4263	2,100
N-Z1939	2,000
N-Y7308	1,700
N-CTS6496	1,600
N-CTS7189	1,300

Joroisniemi

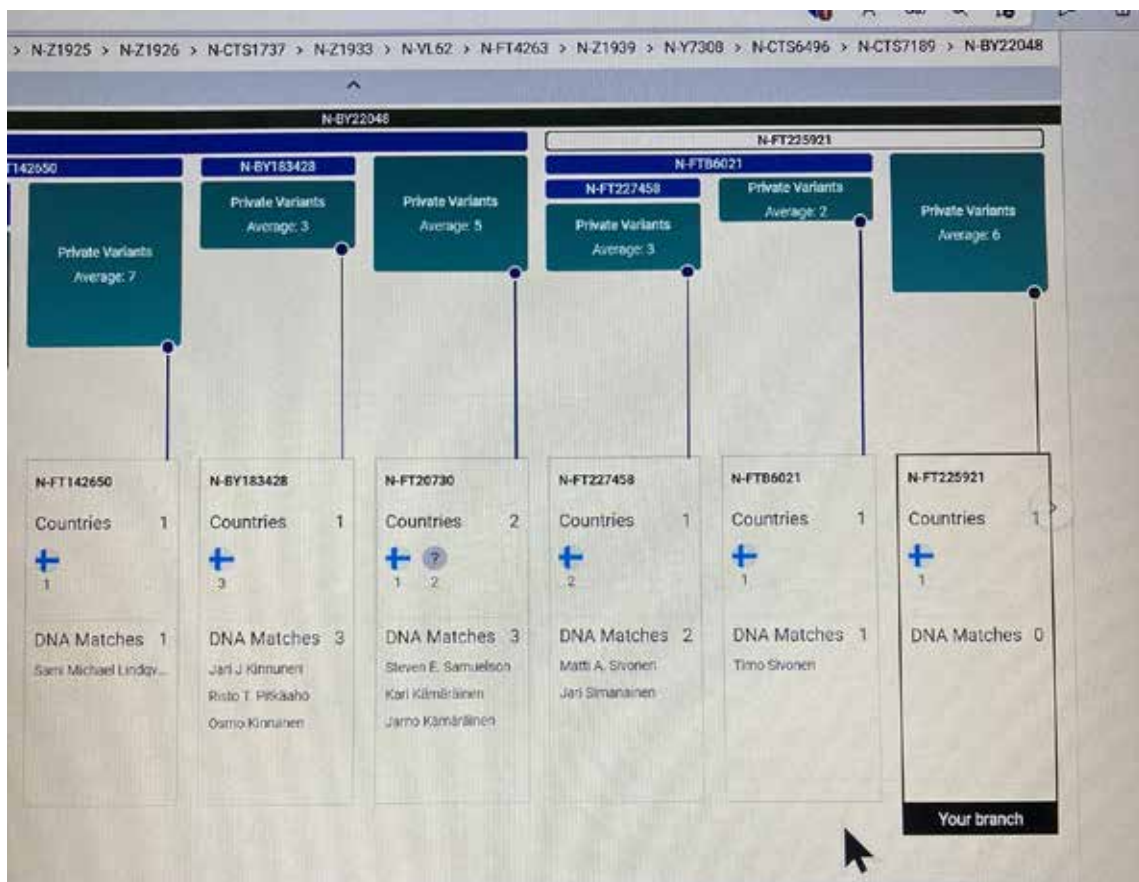
N-Z1925	3,400
N-Z1926	3,000
N-CTS1737	2,800
N-Z1933	2,500
N-VL62	2,200
N-Z4747	2,000
N-Z1941	2,000
N-FT55626	1,800
N-Y21575	1,800
N-Y31893	1,300

Häyri­län Heiskasten mutaatiopoluista on aje­tu alla oleva kaavio. Ylimmällä vaakarivillä on edellisen kaavion mutaatiot N-Z1925:stä lähtien aina mutaatioihin N-CTS7189 ja N-BY22048 saakka. Tuo viimeksi mainittu on erittäin laaja sukujensa puolesta, mutta se on lähes täysin rantasalmelainen. Se pitää sisällään tois­taiseksi testatuista mm. Kämäräiset, Sivoset, Konneveden Varikset, Torviset, Kinnuset ja Airaksiset – sekä toisen alaoksan osalta Häy-

rilän Heiskaset (kohdassa ”Your branch”) ja Sivosten suvun.

Voidaan päätellä, että BY22048 mutaatio­ta edeltävä N-CTS7189 on puhtaasti savolainen ryhmä ja sen synnyin- ja levintäkeskuk­senä voidaan pitää Savonlinnan seutua, josta alalinjoja on levinnyt hyviä vesireittejä pitkin kohti pohjoista.

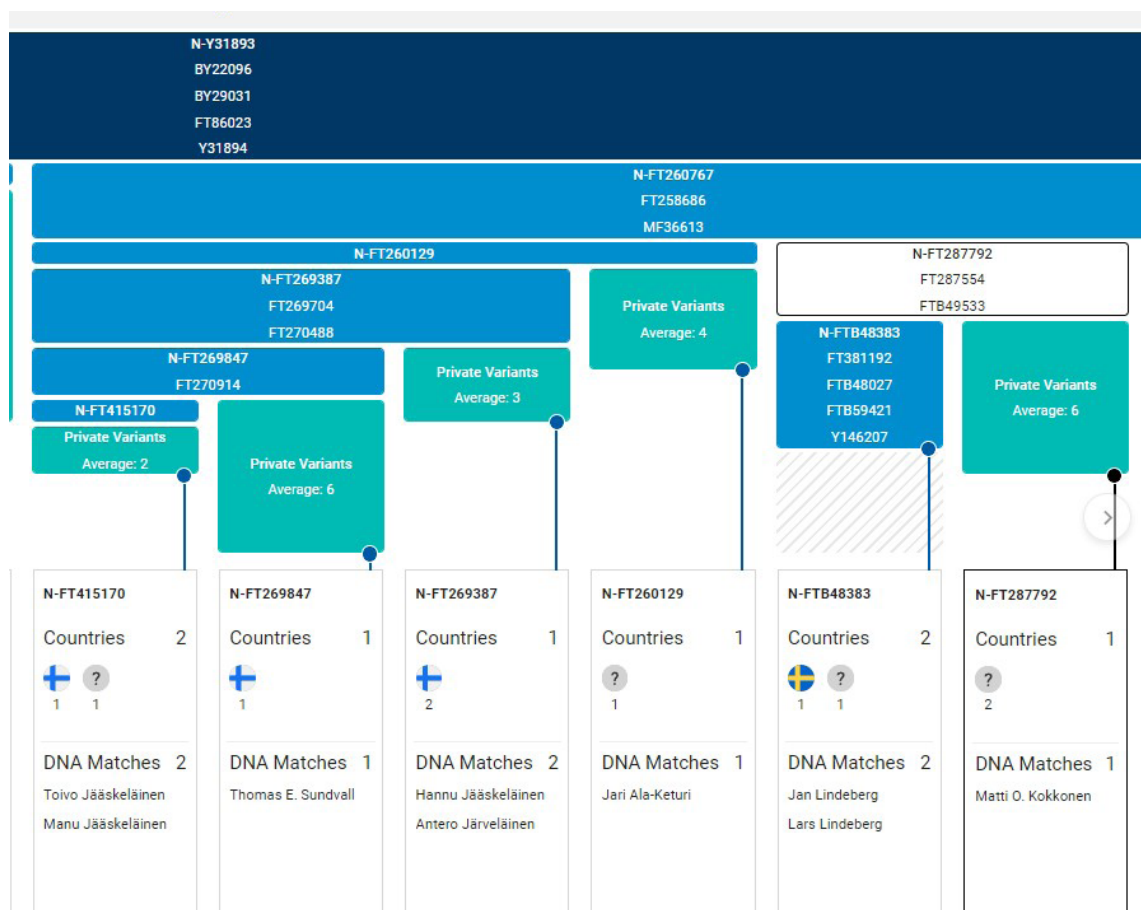

*Joroisniemen Heiskasten vastaava mutaatiopolkukaavio on alla. Myös siinä on ylimmällä vaa-
karivillä mutaatiot N-Z1925:stä lähtien, mutta
mutaation N-VL62 jälkeen polku eroaa Häyrylän
Heiskasten polusta.*

Mutaation N-Y31893 kantaisä on elänyt ehkä noin 700-luvulla. Ryhmästä varhain haarautuvia linjoja löytyy myös Moskovon ja Pietarin seuduilta. On kuitenkin mahdollista, että nämä ns. venäläislinjat ovat itse asiassa inkerinsuomalaisia linjoja. Tästä alavirtaan oleva oksa N-FT260767 on syntynyt ehkä noin 800-900 -luvulla. Se on paikallistettavis-

sa jälkeläislevinnän perusteella Etelä-Karja-
laan, luultavimmin Jääsken seuduille, sillä sen
toisessa alahaarassa on Jääskeläinen-nimisiä
sukuja.

Kohdassa ”Your branch” onkin sitten Joroisten Joroisniemen Heiskaset sekä Lep-
pävirran Kokkoset. Jo aiemmin oli selvil-
lä, että Leppävirran Valkeamäen Heiskaset
muuttuivat nimeltään Kokkosiksi. Yksi Ruot-
siin sijoittuva alaoksa kyseisellä oksalla on,
mutta se lienee selitettävissä Keski-Ruotsiin
1500-luvun lopulta lähtien muuttaneilla ns.
metsäsuomalaisilla.

Tuusniemen Heiskasten isälinjainen al- kuperä

Seuraavalla sivulla olevan kaavion ylim-
mäinen rivi lähtee mutaatiosta I-M253. Tuo

isälinja näyttäisi DNA-tulosten perusteella
tulleen yli 2000 vuotta sitten Suomeen Skan-
dinaviasta. Tuosta lähtien linjat suomalaistui-
vat, sillä kun edetään vielä askel taaksepäin,
ovat varhaisimmat oksat ruotsalaisia. Toisaal-

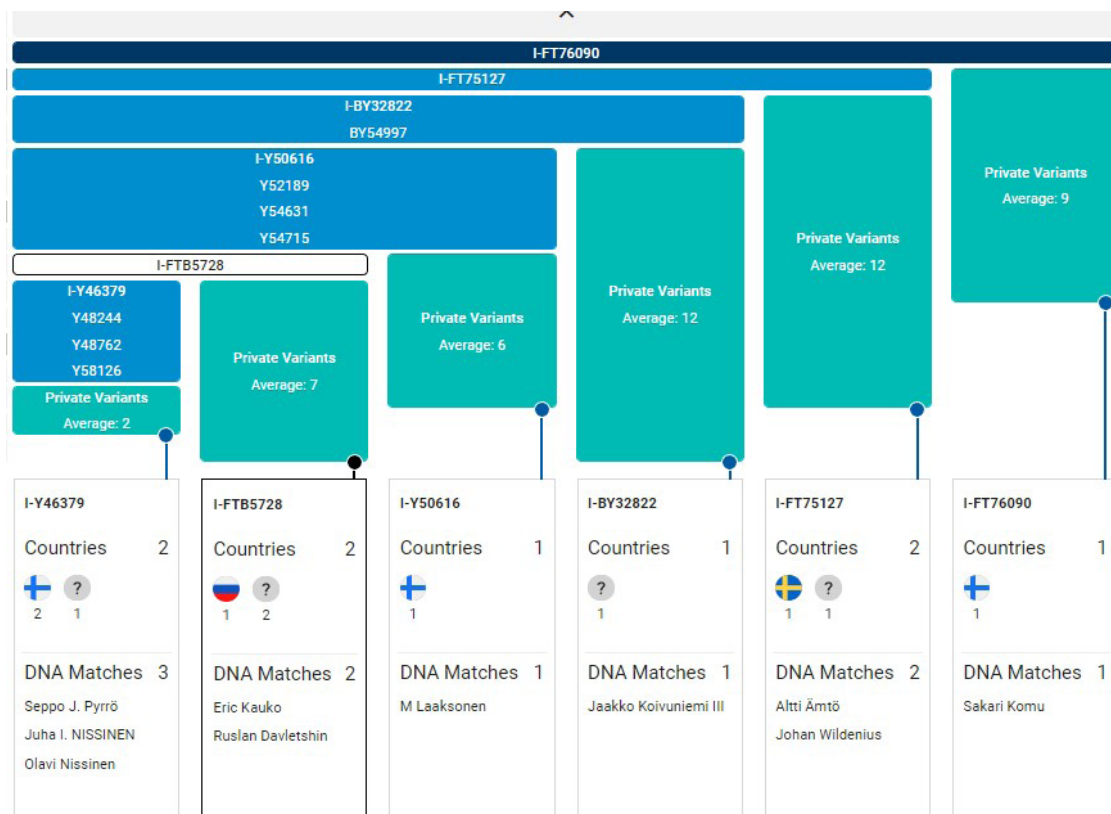
ta kun edetään vielä kauemmas, tulee isälinjan tyveen myös saksalaisia isälinjoja.

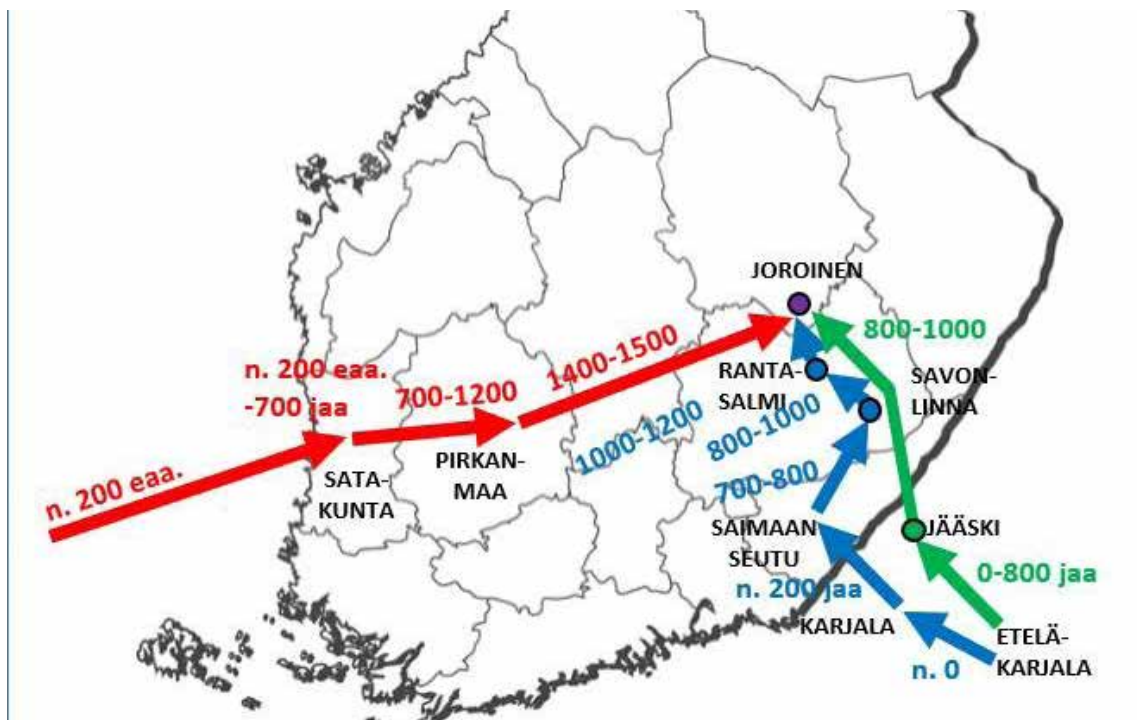
Heiskasten linjan (I-FT76090) juuresa oleva suku on Vesilahdelta Pirkanmaalta. Tämä oksa on 16 mutaation päässä nykypäivästä eli ehkäpä noin 800-900 -luvulla. Kun päästään viimeiselle tähänhetkiselä oksalle (I-Y50616), olemme edenneet Heiskasten, Pyrröjen, Nissisten ja Möllereiden haaraan. Tämän lähempiä tiedossa olevia sukuja ei näille suvulle tässä vaiheessa ole. Nissiset ovat asiakirjojen alkaessa 1540-luvulla pieni suku Joroisissa, joten suku on voinut tulla vasta 1500-luvun alussa tai 1400-luvun lopulla. Pyrröt taas näyttävät olevan Soanlahden Nissisten alasukuhaara.

Heiskasten isälinja on tullut Savoon todennäköisesti vasta keskiajalla hieman ennen asiakirjojen alkua. BigY-tulos osoitti, että Tuusniemen Heiskaset ovat alkuperältään Nissisten sukua. Kaukosten suku taas on

syntynyt nimenvaihdoksen kautta Joroisten Kaitaisten Nissisistä.

Miten ja miksi Tuusniemen Heiskaset sitten ovat Nissisiä? Kuten on tiedossa, oli Tuusniemen Heiskasten talo autiona vuosikymmeniä 1500-luvulla ja 1600-luvun alkupuolella. Talo palautui Heiskasten omistukseen, mutta oliko talon uudelleen viljelykseen ottanut mies samaa Heiskasten sukua kuin aiemmat isännät? Kun sekä Heiskaset että Nissiset ovat Joroisten sukuja, on asuinaika Joroisissa tarjonnut lukuisia mahdollisuuksia sukujen kohtaamisille. Heiskasten isälinja näyttää siis väistämättä johtavan Nissisten sukuun, joten ehkäpä jossakin sukupolvessa on kyseessä ollut Heiskas-tyttären avioton poika, jonka isä olisi ollut Nissinen. Tietysti on mahdollista sekin, että vanhastaan Heiskala-nimiseen taloon on tullut kotivävyksi Nissinen ja ottanut talon nimen sukunimekseen.

Ajanjakso	Häyirilä	Joroisniemi	Tuusniemi
n. 200 eaa	Esivanhempien arvellaan tulleen Sisä-Suomeen noin 800 eaa, asuinpaikkana mahdollisesti Päijät-Häme tai Savo N-Z1933		Ruotsi Satakunta I-CTS7676
0-luku		Etelä-Karjala N-VL62	Satakunta I-L287
n. 200 jaa	Karjala N-FT4263	Etelä-Karjala N-Z4747	Satakunta I-L258
700-800	Etelä-Savo Saimaan seutu N-CTS6496	Etelä-Karjala N-Y31893	Satakunta Pirkanmaa I-Y97150
800-1000	Savonlinnan seutu N-CTS7189	Etelä-Karjala Jääskens seutu N-FT260767	Pirkanmaa I-BY32822
1000-1200	Rantasalmi N-BY22048		I-Y50616 Pirkanmaa
1400-1500	Joroinen N-FT225921	Joroinen N-FT297792	Joroinen I-FTB5728

Habmotelma Heiskasten kolmen pääsukuhaaran esi-isien vaelluksesta noin 1500 vuoden aikana ajanlaskun alusta asiakirja-aineistojen alkuun. Asuinseutujen lisäksi taulukkoon on merkitty sen mutaation koodi, jonka perusteella asuinpaikka on määritetty. Häyirilän ja Joroisniemen Heiskaset ovat

mahdollisesti tulleet Suomeen jo noin 2800 vuotta sitten, Tuusniemen Heiskaset hieman ennen ajanlaskun alkua. Kun puhutaan vuosisadoista ja vuositu-hansista on muistettava, että niin ajankohdat kuin asuinpaikatkin ovat arvioita – varmaa tietoa ennen asiakirjojen alkua on mahdotonta saada.

Heiskasten kolmesta isälinjaisesta päähaarasta Joroisten Häyrylän Heiskaset ovat vanhinta savolaislinjaa. Heidän kantaisänsä lienee tullut Savon alueelle noin 600-luvun tietämillä. Mahdollisesti kysymys olisi kuitenkin vain siirtymisestä Saimaan vesistöalueella pohjoisemmas, myöhempiä maakuntarajoja tarkastellen Etelä-Karjalasta Etelä-Savoon muuttoa. Joroisten Joroisniemen Heiskasten isälinja on luultavasti tullut Jääskén seutuvilta Etelä-Karjalasta Etelä-Savoon keskiajalla, ehkäpä noin 1300-luvulla, kuitenkin ennen sukunimien syntyä. Viimeisimpänä Joroisten alueelle olisi tullut Nissisten ja siten Tuusniemen Heiskasten isälinja, jonka muutto voisi ajoittua noin 1400-luvulle.

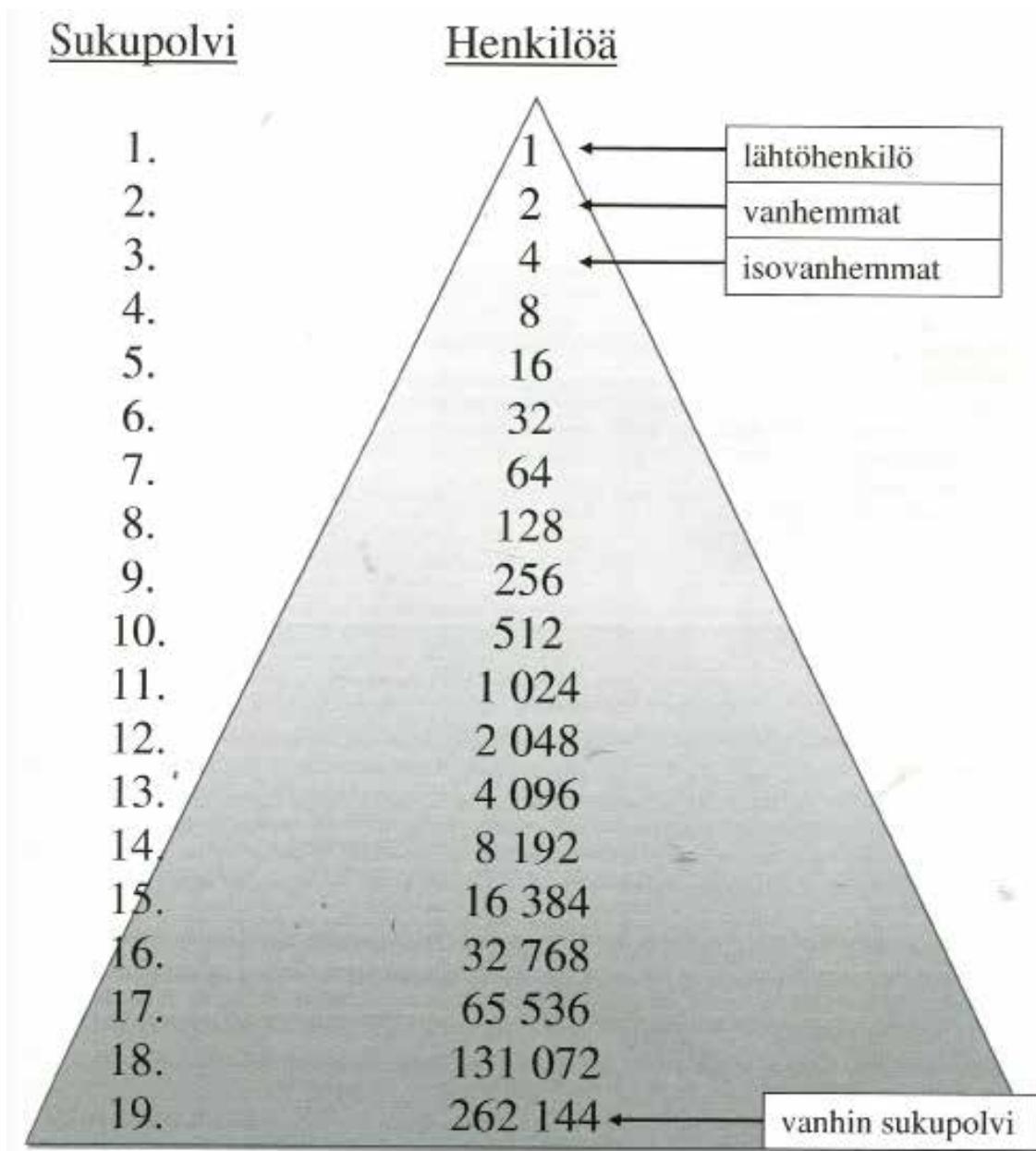
Voidaan pohtia, miksi Joroisista lähtöisin olevalla suvulla on kolme erillistä isälinjaa? Ei ole todennäköistä, että Heiskasen nimi on syntynyt eri tahoilla lähikylillä, vaan on oletettavaa, että alkuaan Joroisissa on ollut vain yksi Heiskasten suku. Isälinjat ovat kuitenkin kirjavoituneet jo varhain, sillä asiakirjojen alusta juonnettavia erillisiä linjoja on kolme. Tosin Tuusniemen Heiskasten osalta verrokkitestejä ei 1500-luvulta haarautuvista linjoista saada, vaan toisilleen kaukaisemmat linjat haarautuvat vasta 1600-luvulta. Näin ollen emme voi tietää olivatko 1500-luvun Tuusniemen Heiskaset jo tätä I-haplon isälinjaa vai eivät. Katkos on siten mahdollisesti myöhemmin

kuin Joroisniemen/Häyrylän Heiskasilla.

Emme voi sanoa aivan varmaksi, ovatko Joroisniemen Heiskaset vai Häyrylän Heiskaset suvun ns. alkuperäistä isälinjaa. Oletettavasti jo 1400-luvulla toisen isälinja on katkennut ja vaihtunut. Tämä ei sulje pois mahdollisuutta äidin puolelta, mutta ei todistakaan.

Joka tapauksissa on tärkeää muistaa, että biologinen sukulaisuus on kuitenkin vain osa totuutta. Sukuseura on paljon muutakin. Kovin vähän, jos juuri mitään, yhteisiä geenejä on biologisillakaan sukulaisilla, jotka ovat sukua 1500-luvulta. *Kuten viereisellä sivulla oleva kaavio osoittaa, saattoi meillä olla siinä vaiheessa, kun savolainen kansa pantiin verolle 1500-luvun puolivälissä eli noin 15 sukupolven takana yli 16 000 esivanhempaa. Kun mennään siitä vielä vain neljä sukupolvea taaksepäin, onkin esivanhempia jo yli 260 000. Toki ns. esivanhempien kato (mm. sukulaisavioliitot) saattaa pienentää lukua, mutta varsin pikkuinen osuus geeneissämme on siltä Heiskaselta, joka keskiajalla rakensi piilopirttinsä Savon metsiin. Jos vähän vielä pannaan mielikuvitusta peliin, niin 262 143 muuta sukua olevaa esivanhempaa löytyy meiltä jokaiselta 19 sukupolven takaa. Melkoisia eri sukujen sekoituksia me nykyihmiset siis olemme!*

Vasemmassa reunassa on luettelo 1-19 eli sukupolvien määrä ja kaavion sisällä kunkin sukupolven esivanhempien luku.

Onneksi meillä on sukuseura! Se on jo yli 60 vuoden ajan koonnut Heiskasia yhteen. Siihen ovat saaneet ja saavat edelleenkin kuulua niin DNA-tutkimuksen kautta Heiskasiksi todetut kuin Heiskas-äitien jälkeläiset, sukuun naidut tai muutoin sukurakkautta Heiskasiin tuntevat. Nautitaan siis

niistä hyvistä asioista, joita suku voi tarjota. Pidetään yhteyttä sukuun ja opitaan tuntemaan itseämmekin siinä samalla.

15.6.2022

Ari Kolehmainen

2.7.2022

Kaija Heiskanen

Ilkka Kantola – aktiivinen kylä- ja sukukirjuri

Vuonna 2009 vuoden Heiskaseksi valittiin Ilkka Kantola Helsingistä. Ilkan ansioista on tiivistetty seloste Heiskasten sukuseura ry:n 50-vuotishistoriikissa (s. 166). Valintaan oli vaikuttamassa hänen vuosina 2007-2009 julkaisemansa kyläkirjat, jotka käsittivät Ilkan lapsuusajan kotiseudun historiaa Orimattilan Heinämaan kylässä. Isoäitinsä Lyyli Kantolan kautta Ilkan sukujuuret liittyvät Heiskasten sukuun.

Kyläkirjasarjassa hän on julkaissut seuraavat kirjat:

- Pistämättömät konemiehet. Heinämaan Konekerho 1954-2004, 106 sivua (2007).
- Hyytärilt' Leissaan, Silloi Kantolan aikana, 496 sivua (2007).
- Ruotusotilaasta talvisodan taistelijaan, kapinaa ja maanpuolustusta Heinämaalla, 399 sivua (2008).
- Kun vaarassa oli maa, Heinämaa jatkosodassa, 544 sivua (2009).
- Hyytärilt' Leissaan II, Elettiinpä ennenkin, elämää Heinämaalla 1800-1900-luvuilla, 600 sivua (2010).

Sen jälkeen Ilkka Kantolan työ on jatkunut. Aihepiireiltään julkaisut valottavat monipuolisesti Ilkan sukhistoriaa. Sisällöltään ne sopivat erinomaisesti rikastuttamaan sukkutkimuksen olemusta ja merkitystä oman sukuseuramme toiminnassa. Seuraavassa on, osin luettelonomaisesti, tuotu esille tätä kokonaisuutta.

Vuonna 2013 valmistui kirja ”Kivenhakkaajan suku Viipurista”. Se on nimensä mukaisesti 325-sivuinen kuvaus yhden suvun harvinaisesta ammatista ja toimeliaisuudesta. Kirjan aineiston hankkimiseen ovat osallistuneet myös sukuun kuuluvat Aulikki Holopainen ja Pekka Välisalo.

Ilkka Kantola 85-vuotiskuvassaan.

Vuonna 2017 ilmestyi kirja ”Rahikkalan lampuoti, Erik Eerikkilän suku. Se kertoo elämäkeläisen Erikin ja hänen molempien puolisoitensa suvuista. Toinen puoliso Maria oli Ilkan isoisän, Severi Kantolan täti. Kirjassa on 384 sivua.

Ilkan isoisän, opettaja Severi Kantolan, elämäkerran ensimmäinen osa ”Elämäni varrelta, I Sylvesterin poika” ilmestyi Ilkan toimittamana isoisänsä muistelmien mukaisesti vuonna 2016.

Se kertoo Severi ja Lyyli Kantolan nuoruudesta, opiskelusta Sortavalassa ja ensimmäisistä opettajavuosista. Siinä on 393 sivua. Saman kirjan toinen täydennetty painos ilmestyi vuonna 2019. Siinä on 460 sivua.

Ilkan äidin, Daisy os. Rindell, sukukirja ”Ympyräkaupungin kaunottaret” ilmestyi vuonna 2020. Se kertoo Haminassa eläneen Rindell-suvun vaiheista. Kirjassa on 696 sivua.

Vuonna 2022 ilmestyi Ilkan toimittamana Severi Kantolan muistelmien toinen osa: ”Elämäni varrelta II. Kansankynttilät”. Siinä kerrotaan Kantolan perheen elämästä Orimattilan Heinämaalla vuosina 1912-1967. Kirjassa on 728 sivua.

Edellä mainittujen lisäksi Ilkka Kantolan kirjallisia töitä ovat hänen keräilyharrastuksiinsa liittyvät julkaisut:

- Sortokauden postikortteja 1 Sotilaspostikortteja. Kirjassa on selvitetty Suomen Vanhan Kaartin toimintaan liittyviä postikortteja 1900-luvun alkuvuosilta. Siinä on 155 sivua (1981).
- Sortokauden postikortteja osa 2.1. Lipupostikortteja. Kirjassa on käsitelty Suomessa Venäjän vallan aikaisia virallisia lippuja sekä erilaisia ehdotuksia Suomen omaksi lipuksi 1800-1900 lukujen vaihteessa. Heraldiset tiedot Kari K. Laurila, postikorttitietoja Teuvo Termonen. Sivuja on 275 (1988).
- Sortokauden postikortteja osa 2.2. Lippuja merellä. Tässä kirjassa on selvitys Suomessa käytetyistä Venäjän virallisista merellä käytetyistä lipuista sekä Suomen suuriruhtinaskunnan lipuista. Lisäksi on selvitetty silloisten Suomessa toimineiden purjehdusseurojen ja vastaavien liput. Heraldiset tiedot Kari K. Laurila, postikorttitietoja Teuvo Termonen. Sivuja on 275 (1988).

Edellisten lisäksi Ilkka Kantola on laatinut useita pieniä lehtisiä, joista mainittakoon seuraavat:

- Miinalinjan 42-vuotitistapaaminen Upinniemiessä 22.5.1995. Se on lyhyt selostus asevelvollisuusajasta laivastossa vuonna 1956.
- Luokka. Tässä 64-sivuisessa lehdessä Ilkka kertoo Heinämaan kansakoulun vuoden 1947
- III ja IV:n luokan oppilaiden luokkakouksesta vuonna 2007 ja sen jälkeisistä yhteisistä kesäretkistä. Viimeinen retki oli vuonna 2015,
- Ilkan täyttäessä 80-vuotta hän laati vierailleen jaetun, lähinnä valokuvista koostuvan lehtisen ”Pieniä paloja elämästäni.”

Kaikenlainen keräily on aina ollut lähellä Ilkka Kantolan sydäntä. Hän oli jäsen monissa eri keräilyalojen kerhoissa ja yhdistyksissä. Hän oli muutamia vuosia avustajana Keräilijän Uutiset-lehdessä ja sen jälkeen kahdeksan vuotta Keräily-lehdessä. Lehden lisäksi yhtiö laati myös erikoisjulkaisuja, kuten kolme sarjakuvahinnastoa ja Dekkarihinnaston.

Kun vanhojen postikorttien keräilyhuuma puhkesi 1970-luvun alussa, perustettiin 1973 Suomen postikorttilyhdistys Apollo Ry. Ilkka Kantola oli sitä perustamassa ja hän on yhdistyksen jäsen nro 2. Apollo on koko maan käsittävä yhdistys ja pian sen jäsenluku nousi tuhanteen postikorttikeräilijään. Yhdistyksellä on oma lehti Apollo.

Postikorttikeräilijät tarvitsivat paljon tietoa. Sitä varten Ilkka Kantola aloitti Carte Postale- nimisen postikorttilehden toimittamisen ja laati muutamia sen ensimmäisiä numeroita. Toiset ovat jatkaneet.

Ilkka Kantolan toimeliaisuus jatkuu edelleen. Seuraava kirja on taittajalla ja toisen käsikirjoitus on jo pitkällä.

Tämä kooste perustuu allekirjoittaneen ja Ilkan lapsuudesta alkaneeseen keskinäiseen tuntemukseen. Sitten se syvenyi allekirjoittaneen Heiskasten sukuseuran sihteerinäkäisen työn yhteydessä.

Samalla tämä on kiitos Ilkalle harvinaisen laajasta kylä- ja sukhistoriatyöstä.

Jorma Heikkilä

"Muutti Sääminkiin 1849"

Otsikko löytyy Heiskaset-sukukirjan sivulta 126 taulusta 8. Rantasalmen Rauhamäen talossa oli tuolloin isäntänä Pekka Heiskanen yhdessä vaimonsa Katariina Pölläsen kanssa. Heille syntyi yhteensä 12 lasta ja kuopuksen Taavetti Fredrikin kohdalla on tuo muutto-tieto.

Mikä nosti tuon Taavetin nyt mielenkiintoni kohteeksi, kun aikaa sukukirjan ilmentymisestä on kulunut jo 25 vuotta? Minäpä kerron!

Olen vapaaehtoistyönä päivittänyt Suomen Sukututkimusseuran HisKi-tietokantaa mm. Kuopion kaupunkiseurakunnan syntyneiden tietoja 1800-luvun loppupuolelta. Vuoden 1887 luettelossa silmiini osui kanslisti Salomon Heiskasen ja vaimonsa Weran perheeseen 7.5. syntynyt tytär Laina Wilhelmiina Susanna. Perhettä ei mainita sukukirjassa, joten sukututkijan salapoliisivietti heräsi.

Kuopion rippikirjoista en perhettä löytänyt. Onneksi on Geni! Se on ”maailmanlaajuinen sukupuu”, johon kuka tahansa missä tahansa voi tallentaa omia sukutietojaan.

Jo ensimmäinen haku Genistä tuotti tulosta. Kaikki tiedot, mitä Eija Österberg oli kirjannut sinne, täsmäsivät tuon Kuopios-ta löytämäni **Salomon Heiskasen** perheen tietoihin. Kun avasin Salomonin isän David

Fredrikin tiedot, löytyi yhteys Rantasalmen Rauhamäkeen ja siellä mainittuun Pekka Heiskasen ja Katariina Pölläsen perheeseen.

Näin helppoa on nykypäivän sukututkimus! Mutta ruokahalu kasvaa syödessä – sanotaan. Se pätee erittäin hyvin myös sukututkimukseen. Mitä enemmän tietoja löytää, sitä enemmän jää aukkoja, jotka haluaa paikata. Niinpä sukelsin Säämingin kirkonkirjojen sivuille, etsin tietoja paikallishistorioista ja päädyin kirjeenvaihtoon edellä mainitun Eija Österbergin kanssa – hän itse on Salomon Heiskasen jälkeläisiä.

Rauhamäen **Taavetti Heiskanen** oli ennen muuttoaan vienyt vihille Rantasalmen Hiismäessä vuonna 1823 syntyneen torpparintyttären Leena Kaisa Juhontytär Puustisen. Löydämme heidät sitten Säämingistä Tynkkylänjoen kartanosta. Ehkäpä Rauhamäen talon perunkirjoitus isäntä Pekka Heiskasen kuoltua vuonna 1849 oli tuottanut Taavetille pesämunan kartanon ostoon. Tynkkylänjoen säterirustholli oli muodostettu vuonna 1643, jolloin monet muutkin Säämingin seudun suuret maatilat kartoitettiin. Seuraavina vuosisatoina omistussuhteet vaihtelivat tiuhaan – 1800-luvun alkuvuosikymmenet sen omisti von Brandenburgin suku. Vuonna 1845 tila siirtyi oston kautta A.N. Tekinille, jolta Taavetti tilan sitten osti.

Taavetti oli pitäjässään arvostettu ja luotettu mies. Kun uusi kunnallislaki tuli 1860-luvulla voimaan, oli hän itseoikeutettiin mukana asioita hoitamassa. Jo lain valmisteluvaiheessa hän kuului pitäjään asetettuun seitsenmiehiseen suunnitteluryhmään. Kun sitten lain voimaantultua järjestäydyttiin, nimitettiin Taavetti kunnallislautakunnan esimieheksi. Lautakunnan ensimmäisessä kokouksessa Taavetti toivotti jäsenille ”rohkeutta ja virkeyttä tomissaan sekä veljellistä rakkautta ja suosiollista menoa keskusteluksissa”. Hän uskoi, että Jumalan pelko ja muut hyveet yhdistyneenä ihmisen järjellisyyteen johtaisivat lautakunnan Armollisen Esivallan tarkoittamaan päämaaliin ”tässä meidän rakkaassa isänmaassamme”. Taavetti toimi lautakunnan esimiehenä vuodet 1867-1870.

Perhetapahtumia:

Esikoinen Salomon näki päivänvalon kesäkuussa 1850 ja pari vuotta myöhemmin syntyi tytär Eva Lovisa, joka kuitenkin sai elää vain vajaan kuukauden. Perheen äiti Leena Kaisa menehtyi vuonna 1859 vain 36 vuoden iässä.

Vuonna 1864 Taavetti meni naimisiin 27-vuotiaan Maria Karolina Sopasen kanssa. Maria oli lähtöisin Rantasalmelta Hiltulan rusthollista, jonka isäntä Antti Sopanen oli perheeseen muuttanut vuoden 1859 lopulla Tynkkylänjoelle. Perheeseen syntyi viisi lasta, Joel 1865, Ismael 1867, Eunika 1870, Justus 1872 ja Seth 1879.

Perhe asui Säämingissä aina vuoteen 1892, jolloin muuttivat Savonlinnaan. Mikä oli syynä kartanosta luopumiseen, viitteitä mahdollisesta konkurssista löytyy. Tila siirtyi Ikosen suvulle.

Maria ja Taavetti kuolivat Savonlinnassa maaliskuussa 1896. Maria 1.3. 58-vuotiaana ja Taavetti 22.3. 84-vuotiaana.

Vanhin poika **Salomon** pantiin opintielle. Hän kävi koulua ensin Savonlinnassa ja siir-

tyi sitten Helsinkiin, jossa opiskeli ”i Högre Normalskolan”. Erikseen on kirkonkirjoissa mainittu hänen hyvä kirjoitustaitonsa. Salomon seurasi isänsä jälkiä kunnallispolitiikassa. Hänet valittiin kuntakokouksen puheenjohtajaksi 1877. Historiankirjoituksessa todetaan hänen olleen yksi ensimmäisistä huomattavista ”kunnallispoliitikoista”, jotka kohosivat kansan omista talonpoikaisista riveistä. Hänellä – niin kuin monilla samoihin aikoihin politiikkaan nousseista miehistä - ”arvellaan olleen keskivertosäätyveljiään parempi opillinen pohja, sillä heidän kielenkäyttönsä ja kirjoitustaitonsa oli melkoisen kehittynyttä”.

Salomon meni naimisiin Wera Schataloffin kanssa. Wera oli Sortavalasta lähtöisin olevan, savonlinnalaikeuneen kauppiaan Stefan Antoninpoika Schataloffin ja Masia Nasaroffin tyttäristä nuorempi. Vanhempi tytär Olga avioitui savonlinnalaiseen Auvisen kauppiassukuun. Perheeseen syntyi viisi lasta: Oiva Helena Maria 1876, Vera Aurora Ingeborg 1877, Taavetti Allan Alarik 1880, Helmi Salome Hildegard 1884 ja Laina Wilhelmiina Susanna 1887. Näin ympyrä sulkeutui eli Laina Salomonintytär Heiskasen syntymähän oli tämän tarinan lähtöaste.

Tarina ei kuitenkaan pääty tähän. Suku laajenee, muutetaan pois synnyinseuduilta, lähdetään ehkä jopa merten taa uutta elämää rakentamaan, kouluttaudutaan ja jatketaan sukua. Ehkäpä jatkossa voimme avata Heiskasten sukupuuhun aivan uuden lehden, joka ulottuu pitkälle nykypäivään päin.

Kuopiossa, helmikuussa 2022

Kaija Heiskanen

Lähteitä:

Seurakuntien kirkonkirjat

Suomen maatalousmuseo Sarka – sukutilat webissä

Ahtiainen - Tervonen: Säämingin historia 2, 1998

Pohjalainen Otso: Savonmaa-lehti 4.9.2008

Kiitos rakkaalleni!

Hannan ja Teodorin kihlakuva Iisalmessa lauantaina 18.11.1939. On hyvä tiedostaa, että 30.11. alkanut kolme ja puoli kuukautta kestänyt talvisota on edelleen ainoa kokonaan arktisissa oloissa ja talvella käyty sota maailmassa, sanoo Mirjami, nuorimmainen tytär.

”Kukahen se tuolta hiihtää murnittaa? **Heiskasen Villen** poika **Teodorhan** se sieltä”, isäni tuumi, kun näki Sinun hiihtävän reppu selässäsi meille Vieremän Kauppilamäessä Pellonpäähän johtavaa korkeaa mäkeä ylös kysymään metsätyökortteeria.

Sinä sopeudit hyvin kotitilamme tapoihin. Olin silloin 22-vuotias. Varmasti muistat, miten hyvilläni aina olin, kun talvella kiskoit kanssani vesikelkkaa kaivolta navetalle. Nostimme yhdessä tynnörin keltasta ja kaadoimme veden saaveihin. Kun olin perheemme ainoa tytär, huolehtivaiset **Aku**-isäni ja **Johanna**-äitini taisivat jo silloin olla vähän varpaillaan. Eikä ihme, kun muistan, miten suloisilta jäiset suudelmasi siellä kaivolla tuntuivatkaan. Maku tuntuu viipyilevän huulillani vieläkin.

Muutama vuosi myöhemmin juhannuksen aattona 1939 kävimme salaa vanhemmiltani yhdessä junalla Iisalmessa, kaupungissa, ostit sieltä minulle niin kauniin ja sinulle varmasti kalliin musliinikankaisen kaulaliinan. Et kuitenkaan sormuksia – et ihan vielä.

Siksi muistankin erityisen hyvin kihlauksemme, vuoden -39 marraskuun 18. päivän, kun meidät oikein ikuistettiin valokuvaamossa. Näimme silloin myös ensimmäistä kertaa elokuvan, Elinan surman. Täytyy sanoa, että luvallinen yhdessäolo elokuvasalissa oli paljon kiinnostavampaa kuin itse historiallinen murhenäytelmä linnanherra Klaus Kurjen nuoren vaimon kohtalosta.

Emme arvanneet tuolloin todellisen tragedian, sotatantereiden, tuloa ollenkaan.

Naimisiin talvisodan aikana

Kauniiden muistikuvieni joukkoon on talvisodan ajalta jäänyt se joulukuun 9. päivän lauantai, kun tulit suksella meille Pellonpään ja annoit minulle uudet sukset, sauvat ja monot. Niillä oli hyvä hiihtää Olkimäelle, uuteen kotimökkiini ja käydä kylpemässä siellä ensimmäistä kertaa savusaunassa. Hääpäivän aamuna ajoimme kiireen vilkkaa pikkupakkasessa Lohkoniemestä lainatulla hevosella vihattäväksi Sonkajärven kauniissa kivikirkossa. Myöhästyimme vaan omista häistämme! Ei se silloinkaan suinkaan huvittavaa ollut.

Ennen vihkimistä oli kaiken kukkuraksi etsittävä hevoselle pilttuu, johon eläimen sai kiinni. Menimme pappilaan, ja siellä kirkkoherra **Otto Lehtinen** tuli hattu kädessään meitä vastaan. Hän oli hyvillään, kun ei ollut ehtinyt lähteä kylälle seuroja pitämään ja pystyi meidät siinä vielä 'vihkasemaan' kirkonmenojen jälkeen. Sitä ennen sujautin 'nappaskenkäni' jalkaani ja uusi musta leninki ajan tapaan oli ylläni. Todistajia ei ollut mukana, kuten sota-aikana oli tavallista. Pappilan kolme palvelijaa toimittivat kuitenkin sitä virkaa.

Kirkkoherra antoi meille tärkeän kirjan, Pyhän Raamatun elämän varrelle matkaväväksi. Kello oli jo puoli viisi, kun palasimme Olkimäkeen, jossa ruokailimme ja kahvittelimme. Muutamia lähinaapureitakin oli vierainamme paikalla, Kokkolasta, Laitalasta ja Palstalta.

Mökissä sittemmin kanssamme 25 vuotta asunut tömäkän temperamenttinen **Ali-na**-anoppini paiskasi silloin hääpäivän iltana poikansa reppuun vehnäsletin ja Karhula-nimistä hyvää mehua, kun samana iltana hiihdimme hääyöksi reilut viisi kilometriä rapsakassa pakkaskelissä Pellonpään.

Muistan niin elävästi ikäni sen, kun siellä Pellonpäässä, lapsuuden- ja nuoruudenkodisani, joimme herättyämme toiset hääkahvit.

Ainoa kerta muuten elämässämme, kun nukuimme aamulla yhdeksään saakka! Aviomme kesti 49 vuotta, kunnes kuolema nouti sinut minulta. Muistutan vain, että saimme siellä Olkimäessä – tiettömän taipaleen takana - viisi lasta, koimme nelivuotiaan Raili Annikin kuoleman suolikuumeeseen maaliskuussa 1946 ja siinä sivussa muutamia keskenmenojaikin. Tiedät hyvin, että elämäni kovin koettelemus oli lapsemme kuolema, kun meinasin mennä siinä itsekin perässä.

Kaikki lapsemme olivat rukousten lapsia, myös virkeät lastenlapset, joita on nyt jo neljännessä polvessa, joita et kaikkia ehtinyt tavatakaan. Lapsen syntymä oli ihme silloin, niin kuin vielä tänäkin päivänä. Aika vaan oli toisenlaista. Esimerkkinä vaikkapa lapsen pesuamme, joka oli puusta tehty, hyvänkokoinen ja komeaksi maalattu. Mutta kyllä se kestitkin ainakin **Toivon, Railin** ja **Marjatan** kylvetyksen. Lopuksi ravistui ja hajosi – ikään kuin ihmiselo itse.

Näin jälkikäteen olen Taivaan Isälleni niin kiitollinen, kun sain pitää Sinut, rakkaani ja lastemme isän, ne monet raskaat talvi- ja jatkosodan vuodet lähelläni. Talvisotahan syttyi silloin marraskuun 30. päivänä, kun Neuvostoliitto yksipuolisesti aloitti sodankäynnin. Kaikkien onneksemme maatamme puolustettiin urheasti julmalta viholliselta. Näin itsenäisyytemme säilyi, vaikka vapaudestamme maksoimmekin silloisena aikana kovan hinnan, kun niin moni tutuista ja tuntemattomia kuoli ja jouduimme suostumaan kansalaisia järkyttäneisiin raskaisiin rauhanehtoihin alueuuvutuksineen.

Olen nyt myös niin pahoillani, kun taisimme sotien vuoksi kylvää lapsiimme sodan pelon siemenen jopa niin, että esikoisemme toimi rajavartijana itärajallamme. Nuorimmaisemmekin kuultuaan sediltään sotatari-noita kertoi joskus häntä pelottavan: idästä päin kun tuulee tai myrskyä usein kylmästi.

Me suomalaiset tajusimme pikkuhiljaa kai

soutamalla ja huopaamalla - kuten itsekin toimin sinulle verkkokalastuksessa apuna, vaikkei se aina niin mukavaa ollutkaan - pelin hengen, ettei väkivahvaa itänaapuria ärsytetty liiaksi vaan myötöilimme sitä sopivasti. Olimme menetettyjen kantapäiden kautta oppineet, mitä rauha meille merkitsee. Emme halunneet, että toiveemme ihmisarvoisesta elämästä ja unelmistamme yritettäisiin murskata uudelleen samantyyllisellä verukkeella kuten Mainilan rajakylässä silloin -39 marraskuussa. Erityisesti emme halunneet sitä, että naapuri kopaisisi kiväärein, tykein ja panssarein, saisiko se synnyinmaamme Neuvostoliiton ikeen alle, 'Venäjän syliin' ja että se hamaaisi 'Suomi-neidostamme' muutakin kuin toisen käsivarren ja osan hameen helmasta.

40 vuotta korpikylällä

Isäni ei ehkä ollut järin mielissään, kun saattoi minut kapioineni 24. tammikuuta 1940 iltasella hevosella luoksesi. Kihlajaisemme aikaan marraskuussa oli silloin vielä lauhaa, mutta vuoden vaihtumisen jälkeen paukkupakkaset jylläsivät maassamme niin että varmaan paleluttivat sisukkaiden sotapoikiemme sormia ja varpaita taistelukentillä. En muuten koskaan ole tätä sinulle paljastanut, kun isäni minua kovasti rakastaneena tähdensi, että lapsuudenkodista pitää lähteä illan katveessa, ettei aika elämässä käy pitkäksi. Toki hänen aviossa olevasta tyttärestä oli jo luovuttava, varsinkin kun rakkautemme ja rukoustemme lapsi oli tulollaan.

Ensimmäisen päivän työni alkoivat ihan heti rutiinilla. Menin aamusta öljylyhdyn kanssa navettaan, ja kaikki työt olivat samantaisia kuin olin kotonakin tehnyt. Sinulla oli kengän teko kesken, ja anoppini läksi suksella kauppa-asioille ja kertomaan tietysti, että nyt miniä on vihdoinkin tullut. Sillä aikaa kävin hakemassa kelkalla olkikuvon, lajittelin oljet uusiin patjankuoriin ja sain hyvän petin kama-

riin. Teodor, sinä olit taitava, olit itse tehnyt sängynkin. Luja se olikin, kesti monta vuotta. Ensimmäinen keittämäni keitto oli riisivelliä ja sehän maistui, kun niin suutari kuin anoppi ehdivät puolisolalle syömään.

Nimesimme 14. maaliskuuta syntyneen pienokaisemme Toivo Aukustiksi edellispäivänä Suomen ja Neuvostoliiton välillä voimaantulleen rauhan ja ennen kaikkea toivon kunniaksi. Toinen nimi tuli rakkaan isäni nimen mukaisesti.

Teodor, sinä olit nostomies, kun sinulle tuli kutsu talvisotaan ensimmäistä kertaa maaliskuussa 1940. Jouduit menemään Kuopioon, vaikka sota oli loppunutkin ja välirauha alkanut. Näin ikkunasta, kun tulla muokasit naapurista Kokkolasta päin umpitietä. Isovarpaasi oli mennyt poikki pienenä, kun olit jäänyt junaradalla resiinan alle. Se oli Luojan johdatusta, kun et kestänyt marssia enkä itse kyennyt vielä paljon työtä tekemään, kun Toivo oli kahdeksan vuorokauden ikäinen. Nämä ahdistaneet hetket eivät ikinä unohdu.

Teodor, sinä olit minusta aina niin hyvä työmies, vaikka elämämme siellä pitköspuiden takana korven keskellä, sähköttömällä ja vedettömällä suon takaisella hallanaralla pikutilalla ei aina niin auvoista ollutkaan. Sait usein hyvän miehen lisääkin metsätöistäsi. Entä kun kengitit siinä hevoset kuin ihmiset. Minä pitelin hevosen jalkaa, kun sen piti pysyä paikallaan, ettei veri satu kavioon. Hyvin senkin työn teit! Ja useasti kyhäilit minulle ja anopilleni kengät, vaikka kyllä aina muistit muistuttaa nokan "nostaisista". Siinäpä sän-täsin heti kahvin keittoon, halusin niin piristää sekä sinua että meitä kaikkia.

30 vuotta Sonkajärven kirkonkylällä

Nämä kaikki yhteiset ikimuistoisimmat hetkemme olen tallettanut sydämeeni. Siellä Sinun kuvasi eikä rakkauteni Sinuun haalistu koskaan eikä mene rikki. Luojamme on

*"Nämä kädet ovat hoivanneet monet pienokaiset, peranneet niin monet kalat, neuloneet monet lapaset ja sukat, kantaneet lukemattomat vesisangot, pumpanneet kaivosta monet vesitynnörit, paistaneet sadoittain pitsisiä muurinpohjalettuja, pesseet pyykkiä ulkona ja hysäneet vuosikymmeniä aamuin illoin lehmät sekä poimineet perheelle marjat ja sienet pitkään talven varalle. Onneksi välillä oli miellyttäviä hengähdystaukojakin",
kertoo Mirjami.*

antanut minulle niin paljon voimia, että olen saanut elää niin kanssasi kuin yksin omassa kodissani täällä Sonkajärven kylällä jo vuosikymmeniä. Ajattelen tulevaisuudestani pelkkää hyvää, koska elämänikin täällä kirkonkylässä on pääsääntöisesti ollut hyvää. On ollut juttuseuraa ja harrastuksia riittävästi. Kävimme yhdessä useasti Helsingissä ja myöhemmin näin pikkumatkoillani, miten kotimaamme on muuttunut ja on niin kaunis. Rauhassa on ollut niin hyvä elellä, vaikka aina jotain suurta ja pienempää niin maailmassa kuin suvussamme on tapahtunutkin.

Nyt kuitenkin nukuttaa jo kovasti. Kaipaan vierellesi ikiuneen, Rakas Micheni. Voimani ja näkökykyni ovat heikentyneet, mutta

aikani täällä ei kuitenkaan ole käynyt pitkäksi, vaikka aikani, 95 vuotta, on jo täyttymässä. Mutta jonain päivänä olen tulossa luoksesi, yhteiseen Taivaan Kotiimme. Toivon näin. Odota vielä hetki, kunnes silmäni sulkeutuvat.

Jätän tämän kirjeen jälkipolvilleni muistoksi, iankaikkisella rakkaudellani heitä ajatellen

Sinun Hannasi

Kirjoittaja Mirjami Kauppinen

Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa

Osa 39

Hannu Heiskasen jo vuodesta 2005 jatkunut fiktiivinen jatkokertomus muinaisista Tuusniemen Heiskasista, jossa on kuitenkin ”tottuutta sitteeks”. Tarinassa esiintyvät henkilöt ja paikat ovat pääosin autenttisia ja erinäisiin tutkittuihin lähteisiin perustuvia.

Tapahtui edellisessä jaksossa:

Velipuolten Pekka ja Matti Heiskasen kiista Honkalan Skuvarin torpasta oli käsitteilyssä Tuusniemen syyssärikärjillä vuonna 1830. Erinäisten vaiheitten jälkeen päädyttiin siihen, että Matti ei jäänytkaan torppariksi riitänsä kotitaloonsa, vaan sai perintöosansa rahallisena korvauksena: 150 ruplaa valtakunna n rahaa – jolle tulisi olemaan käyttöä jatkossa.

Muutto Räsälään

Matti oli saanut sisarpuolensa mieheltä Räsälän rusthollin isännältä Petteri Heiskaselta eli Heiskas Petulta harkitsemisen arvoisen ehdotuksen: Matti ja Anna-Maria tulisivat aluksi rengiksi ja piiksi taloon, mutta saisivat raivata samalla itselleen torppaa omalla ajallaan. Kun torppa olisi sovitus mukaisessa kunnossa, tehtäisiin sitten kontrahti. Matilta oli tosin mennyt luottamus kanssaihmiisiin veljensä venkoilun myötä, mutta silti hän uskoi että sisarensa Marian miehellä oli vilpittömät aikeet.

- *Marj siskoba se mulle kärräillä vänkäs väkeisin sen peruosan, enemmän se olj iänessä siellä ku kukkaan muu, Matti toimitti vaimolleen.*

- *Eeköön lähetä vaa sinne Räsälää kōtöstämmää, suabaa alottoo oman torpar rakennussii saman tien.*

- *Lähetää vaa, vaekka hetjpaekalla minu puolestain, pistelöö nii vihaks olla tiällä se’ yhe kotrakkee takkii,* vastasi Anna-Maria helpottuneena.

Kun kontrahti Honkalassa päättyi, hyvästeltiin Reetta-muori, Anna-emäntä ja talon lapset. Pilu-Pekka ei vaivautunut tulemaan edes näkysälle lähdon aikoihin. Räsälän renki tulikin sovittuna aikana hevosen kanssa ha-

kemaan heidän vähiä tavaroitaan Honkalasta. Matti ei edes vilkaissut taakseen heidän loittotuaan pihapiiristä, sillä niin huono maku hänelle jäi synnyinpaikkansa viimeaikaisista tapahtumista. Näin ollen katkesi Matin ja hänen tulevien jälkeläistensä side esi-isiansa vuosisataiseen perintömaahan Enonsalossa.

Räsälässä, joka oli paikallisen mittapuun mukaan suurehko tila, palvelusväki asui omassa ns. renkituvassaan pihan toisella laidalla. Renkitupa oli tilan vanha päärakennus, joka oli jäänyt palvelusväen käyttöön uuden komean rusthollin valmistuttua. Renkitupa oli kaksiosainen ja sen suurempaan pirttiin Matti ja Anna-Maria ensi alkuunsa majoittuivat. Talossa oli myös toinen renki, vanhapiika Olli Miettinen, eli Miettis Ola, sekä kaksi piikaa: nuorempi Mari Antintytär Hiltunen ”Hiltus Marj” Ukonlahdelta ja vanhempi Kaisa Pekantytär Hartikainen ”Litma-Kaisa” Litmaniemestä.

- *Kääkeehä taloks, ja köejätkeehä roippeenno raahassa tuppaan. Polsterjolokia suap talli’ylisiltä. Olli ossoopi kyllä neuvo, toimitti Petteri-isäntä touhukkaana uusille asukeille.*

- *Ompaa vaa huluppeet tilat näen palakollisille, ihasteli Anna-Maria suurehkoa tupaa.*

- *Noo... pittäähä sitä teillei nuorille immeisille*

*olla kasvunvarroo. Ja elekeekkä sitä palakollisuut-
tanna liikoo korostoo, sammoo sukuvaba tässä ol-
laannii jo montae kaatta, viisasteli isäntä.*

Talonväkeen kuului isäntäpariskunnan li-
säksi kuusi lasta ja Petterin äiti, jo seitsemän-
kymppinen Silja-muori ”Räsäs-Silu”. Petteri
oli samalla Matin pikkuserkku ja lankomies,
sillä Matin isän setä, Matti Massa-Pekan-
poika Heiskanen oli seitsemisenkymmentä
vuotta sitten nainut talon ainoan perillisen
Katariinan ja päässyt näin ison Räsälän talon
isännäksi.

Räsälässä oli neljä hevosta ja yhdeksän-
toista lehmää, puolikymmentä mullikkaa, li-
säksi yksi sonni ja kolmattakymmenettä lam-
masta. Peltoa tilalla oli peräti 20 tynnyrinalaa,
sillä nykyaikainen tila oli luopunut kaskea-
misesta jo vuosia sitten ja raivannut parhaat
kaskipaikat jatkuvasti viljeltäviksi pelloiksi.
Kotieläimissä riittikin hoitamista ja pelloissa
viljelemistä yllin kyllin. Tehtiin pitkiä työruo-
eamia silloin kun oli tarpeen. Etenkin kylvö-,
korjuu- ja heinäajat tehtiin lähes ympäripyö-
reitä päiviä säiden salliessa.

Matti oli saattanut edellisenä kesänä vai-
monsa Anna-Marian siunattuun tilaan eli
savolaisittain ”pömpölleen”. Synnyttämisen
aika tuli toukokuun lopulla ja Anna-Maria
pyöräytti terveen pojan, jolle annettiin nimek-
si Pekka. Yhden lapsen syntymä ei juurikaan
vaikuttanut suuren talon jokapäiväiseen elä-
mään, Matti-isä oli takamailla karhitsemassa
peltoa Olli-rengin kanssa, eikä häntä lähdetty
hätyyttämään pihapiiriin varsin luonnollisen
tapahtuman vuoksi.

*- Näkököpäähä tekostesa jälet illalla pibhaan
tullessaan, tokaisi rationalisesti toimiva Maria
emäntä.*

Varsin nopean, mutta raskaan synnytyk-
sen onnistuttua, emäntä totesi puolilitapäivin
Anna-Marialle:

*- Taes ottoo koville, minä sen tijän ku kuus
muoskoo jo oun mualimmaan pyöräättännä ja*

*seihtemäs o’ röeijy alla tulollaa. Piä nyt loppupäevä
vappaata, uamulla muorj kahtoo sitte penskoo ku
lähetään pyykille, kääät vuan sitte välillä syöttämässä
poekoo.*

Välillä oli toki luppoaikojakin, aluksi Matti
kävi ahkerasti kalalla, mutta sitten hänestä ru-
pesi tuntumaan että hän voisi varmasti tehdä
jotain hyödyllisempääkin. Hän otti isännän
kanssa puheeksi torpan paikan, jonka tämä
oli hänelle luvannut palkollissopimuksia teh-
täessä.

*- Mitenkää se oes Petu, voetaesko sitä torpan-
paekko jo lähtee pikkubiljoo katastelemmaa? Mat-
ti tiedusteli Petteriltä eräänä syksyisenä sun-
nuntai iltana vuonna 1831.*

*- Suatettaspaa sitä lähteekkii, siitápää oessii
sulle jo pitännä ottoo puhheeks. Jos on noen kova
binku möyryämmää, nii ee kae sitä voe mitenkään
estee, Petu sutkautti takaisin.*

Jo seuraavana sunnuntaiaamuna mie-
het läksivät aamuvarhaisella etsiskelemään
hyvää torpanpaikkaa Matille. Räsälä oli koh-
talaisen kokoinen talo ja sillä oli jo entuu-
destaan yksi torppa hallittavanaan. Isänsä
aikoinaan raivaamassa torpassa asusteli Lauri
Aataminpoika Mustonen ”Uatun Late” vai-
monsa Riikan ja suuren lapsikatraansa kans-
sa. Late oli hieman laiskansutjakka niin talon
kuin omissaankin töissään ja etenkin ajankäy-
tön hallinta ei ollut hänen vahvimpia puo-
liaan. Joskus hän saattoi esimerkiksi parha-
seen kylvöaikaan kiipeillä koko aamupäivän
räksän pesillä kahden vanhimman poikansa
kanssa.

*- Late o’ vähä hymelön sorttine, mutta kyllä se
justiisa ja justiisa mieher reijän täättää. Harrastas
pibassaa vua muutae viljelyvä ku tuota iäikekuista
pirttiviljelyvä. Siinä se o’ baka, ee meinoo itekkää
laskuloessaa pysyvä, luonnehti Petu torppariaan.*

Miesten käveltyä Laten hieman rähjän-
oloisen torpan ohi he saapuivat Pienen-Hau-

talammin rantaan. Alue kasvoi nuorta vesaa ja maaperä näytti kohtalaisen ravinteikkaalta ja muhevalta turvemaalta. Matti kierteli aikansa, kaivoi kuokalla maata useista kohdista, arvioi ilmansuuntia ja veden virtauksia.

- *Tähäm paekkaa minnoun tykästyynnä, lohkasisko se isäntä tästä mulle sen palstan*, Matti sanoi innoissaan Petterille hyvän pellonpaikan löydettyään.

- *Selevähä tämä, lyvvään vuan kirveellä pilikat puihin tontun nurkkiin, niin tiijät minkä alan sisällä sitte suat ruatoo oekee syvämmes kyllyyvestä*, Petu tokaisi.

Alueen merkattuaan he katsoivat paikan, josta Matti voisi ottaa rakennuspuita torpan rakennuksia varten. Läheisellä mäellä kasvoikin komeita honkia, jotka Petteri antoi säästelemättä sukulaismiehensä käyttöön. Räsälässä oli ymmärretty siirtyä peltoviljelyyn hyvissä ajoin ja näin ollen myös järeää metsää oli säästynyt jonkin verran enemmän kun kyläkunnan muissa taloissa, joissa ne oli poltettu kaskiksi ja kasvoivat nyttemmin vesakkoa. Järkevänä miehenä Petu tiesi että hyvin hoidettu lehmä lypsää parhaiten, joten hän ei estellyt Matin intoa ryhtyä raivaamaan maata ja rakentamaan torppaa.

Sovittiin suullisesti, että Matti toimisi renkinä ja Anna-Maria piikana, kuten ennenkin, mutta kaiken vapaa-aikansa he voisivat käyttää torpan raivuuseen aina kun talon työt sen sallivat. Kolmen vuoden kuluessa heidän tulisi saattaa torppa asuttavaan kuntoon ja muuttaa sinne asumaan. Sitten tehtäisiin varsinainen torpan kontrahti.

Matti ja Anna-Maria olivat asian johdosta aivan innoissaan. Luojan kaunis päivä näytti paistavan vihdoinkin heillekin, monien vaikeiden aikojen jälkeen.

- *O' se vua loti ukko tuo meijä uus isäntä, iha eri puusta veistetty ku Pilu-Pekka Honkalassa*, sanoi Matti illalla Anna-Marialle

- *Ee ollenkaa tuhmempi. Taespaa meitä potkas-*

jia oekeen pökäleonni, vastasi Anna-Maria onnellisen oloisena.

Itsestään toki mitään ei tulisi, mutta kovalla työllä voisi saada tienattua itselleen ja perheelleen jonkinlaisen elannon. Torpparin sosiaalinen asema oli toki alhaisempi kuin maansa omistavalla talollisella, mutta silti tilattoman väestönosan paras ja kuitenkin melko itsenäinen. Torppareita oli Savossa lähes yhtä paljon kuin talollisiakin. Muuta maataomistamatonta työväestöä, mäkitupalaisia ja loisia taas vielä siihen aikaan jonkin verran vähemmän. Talollisten nurkissa elelevien viereästi siunaantuvien loisten olemassaolon oikeutus perustui sen aikaisessa yhteiskunnassa ainoastaan väestön, eli tarkemmin sanottuna työvoiman lisäämiseen. Näiden perheellisten väestöryhmien lisäksi olivat vielä maaseudun palkolliset: sääntöjen ja asetusten ankarasti paimentamat piit ja rengit.

Miten Matin perheen elämä tästä eteenpäin kehittyi, siitä voit lukea lisää seuraavassa numerossa.

MURRESANOJEN SELVENNÖKSIÄ:

Rustholli	Ratsutila. Isompi maatila, jonka tehtävänä oli alun perin verohelpotusten vastikkeeksi pitää kruunun palveluksessa armeijan ratsumiestä sekä tämän hevosta. Ratsutilat nousivat usein tavallisten mautilojen ja ruotujakolaitokseen osallistuneiden tilojen yläpuolelle, ja ne muodostivat eräänlaisen talonpoikaisen eliitin.
Kärräät	Käräjät
Peruosa	Perintöosuus
Kötöstää	Korjata tilannetta
Kotrake	Ilkeämielinen, ivaileva ihminen
Kontrahti	Sopimus, sovittu asia
Köejätä	Kuljettaa, hilata, tuoda
Roipe	Vähäärvoinen, mutta käyttökelpoinen tavara, rompe
Polsterjoloki	Patjan täyteoljet
Huluppee	Laaja, avara
Tynnyrinala	Vanha pinta-alamitta, noin 0,49 hehtaaria (32 kapanalaa).
Muoska	Lapsi, kakara
Luppoaika	Työnteon lomassa oleva joutoaika
Hymelö	Saamaton, hölmö, hupakko
Pirttiviljely	Lasten hankkiminen, suurperheen aikaansaaminen
Torpan kontrahti	Torpparin ja tilanomistajan välinen kirjallinen vuokrasopimus
Pökäleonna	Onnen siru, satunnainen menestys

Heiskasten kesäjuhla Turussa

Sukuseura vietti koronavuosien jälkeen pitkästä ajasta yhteistä sukujuhlaa 2.-3. heinäkuuta 2022. Tällä kertaa juhlan paikkasi valittiin Turku. Turun seudulla on paljon Heiskasia ja Heiskas-sukuisia. Sukuseuran hallituksen jäsenistäkin Liisa Heiskanen ja Paula Erama-Kuosmanen asuvat lähistöllä. He olivatkin itseoikeutettuja järjestelytoimikunnan jäseniä. Muina jäseninä mukana olivat Orvokki Weckström ja Perttu Kähäri. Paikalle saapuikin mukava joukko Heiskasia, yhteensä 35 henkilöä, ja kaukaisimmat vieraat tulivat Ruotsista asti. Yksi oli kuitenkin harmillisesti joukosta poissa eli järjestelytoimikuntaa johtanut ja päävastuun kantanut Liisa Heiskanen, joka oli sairastunut. Muistimme häntä kotiin lähetetyillä kukilla, mutta se oli pieni lohtu siitä, ette Liisa päässyt mukaan itse tapahtumaan.

Kesäjuhlaa vietettiin Turun sydämessä, Aurajoen varressa olevassa Forum Marinumissa. Kokoonnuimme Kruununmakasii-

nissa joka rakennettiin vuonna 1894 valtion viljavarastoksi. Meille oli varattu seminaaritila Bryggan, jossa nautimme ensin tervetulokahvit ja sitten aloitimme kaksituntisen sukutapahtuman, jonka vetäjänä toimi sukuseuran varapuheenjohtaja Perttu Kähäri. Ensimmäinen puhuja oli seuramme puheenjohtaja Hannu Heiskanen, joka toivotti kaikki tervetulleiksi ja piti ajankohtaiskatsauksen sukuseuran toiminnasta. Tämän jälkeen olivat vuorossa palkitsemiset, joista kerrotaan tarkemmin toisaalla tässä lehdessä. Tilaisuuden pääpuhujana oli armoitettu sukututkijamme Kaija Heiskanen, jonka esitys käsitteli DNA-tutkimuksen tuoreimpia tuloksia. Kaijalla on taito esittää vaikeaselkoisetkin asiat kansantajuisesti ja esitys olikin hyvin mielenkiintoinen. Kaija kirjoitti esityksensä perusteella myös jutun tähän lehteen, jonka avulla aiheeseen voi perehtyä vielä tarkemmin. Tietysti lauloimme myös Karjalaisten laulun ja Savolaisen laulun, joita säesti muskanttimme

Yllä Kaija Heiskanen kertoo DNA-tutkimuksen tuoreimpia tuloksia. Oikealla Opastus Forum Marinumissa. Kuvat: Hannu Heiskanen

Marika Heiskanen.

Juhlimisen ja esitysten jälkeen suuntasimme tutustumaan Forum Marimumin merimuseoon ja Suomen Joutseneen. Forum Marimum on merenkulun valtakunnallinen vastuumuseo, joka on joen ja meren vaihtumiskohdassa ja kertoo vesiliikenteen historiasta. Tutustuimme opastetulla kierroksella sen perusnäyttelyyn Töissä merillä sekä fregatti Suomen Joutseneen, joka oli pitkään Merivoimien koululaivana.

Näiden mielenkiintoisten kierrosten jälkeen suuntasimme takaisin Brygganiin, jossa pidimme Hannu Heiskasen johdolla vielä turpakäräjät, joissa sana oli vapaa. Saimmekin erinomaisia ideoita Sukuseuran tulevaan toimintaan. Tilaisuudessa oli myös arpajaiset ja myytävänä Heiskas-tuotteita, muun muassa upouusia kasseja sekä uusi painos hienoja Heiskaset-lehtiöitä. Kauppa kävikin hyvin ja Sukuseura sai runsaasti tuottoja toimintaansa. Kiitokset kaikille arpoja ja tuotteita ostaneille!

Merikeskuksen läheisyydessä on myös toinen museolaiva, s/s Bore. Museon lisäksi

siellä toimii hostelli ja ravintola. Tämä oli kesäjuhlamme ”virallinen” majapaikka ja moni osallistujista yöpyikin näissä merellisissä olosuhteissa. Mutta ennen yöpymistä ohjelmassa oli vielä päivällinen, joka oli Aurajoen varressa olevassa Satamakapakka Hunsvotissa. Ruoan, juoman ja seurustelun ohessa kuulumme aitoa savon kieltä ja pari musiikkiesitystäkin. Mukava päätös hienolle päivälle!

Sunnuntaina, kesäjuhlan toisena päivänä suuntasimme Luostarinmäen käsityöläismuseoon. Luostarinmäki on ainoa yhtenäinen puutaloalue Turussa, joka säilyi vuoden 1827 palosta. Myöhemmin alue päätettiin säilyttää ulkomuseona ja yli 200 vuotta vanhat rakennukset sijaitsevatkin alkuperäisillä paikoillaan. Museoalueen rakennuksia on sisustettu 1800-luvun tyyliin ja niissä pääsee näkemään myös erittäin mielenkiintoisia verstaite työkaluineen ja käsityönäytöksiä. Kiertelimme museossa omaan tahtiimme, kunnes puolilta päivin tapasimme vielä läksiäiskahvien merkeissä museon vieressä olevassa Kahvila Kisällissä. Siellä saimme vielä palautetta sukujuhlalta. niin ruusuja kuin risujakin.

Kuvassa Arto Heiskanen ja Tuija Hauhia sekä Kari Aulo ja Anne Vähäkylä-Aulo. Kuva: Hannu Heiskanen

Turkua pidettiin kiinnostavana paikkana ja kesäjuhlan ohjelmaa monipuolisena ja onnistuneena. Tapahtumapaikkojen esteettömyyteen olisimme voineet kiinnittää enemmän huomiota, samoin kuin ruokavaihtoehtojen monipuolisuuteen. Ensi kerralla otamme myös koko porukan esittelykierroksen heti alkuun niin ihmiset tulevat tutummiksi.

”Ajankohta oli hyvin valittu keskelle valoisaa kesää. Hyvät järjestelyt oli tapaamiselle, ei liikaa eikä liian vähän ohjelmaa. Oli mukavaa saada uusia tuttavuuksia ja löytää ja tavata pikkuserkkuja sekä muita Heiskasia ja päästä keskustelemaan sukuun liittyvistä taustoista.” kertoi Kari Aulo, joka osallistui ensimmäistä kertaa Sukuseuran tapahtumaan. Turkulainen Arto Heiskanen puolestaan kommentoi näin: ”Oli kiva tavata läheisiä ja kaukaisia sukulai-

sia Turussa. Ohjelmaa oli tarjolla tarpeeksi ja kokouspaikka Forum Marinum oli helposti saavutettava ja mielenkiintoinen, tervantuoksuinen paikka. Erityisen kiinnostava oli DNA-aiheinen esitelmä.”

Osa meistä jatkoi vielä Turun keskiaikaisille markkinoille, jotka pidettiin samaisena viikonloppuna ja jotka sopivat hienosti Sukuseuran teemaan. Keskiaikaiset markkinat on rakennettu markkinamyymien, käsityöläisten, ritareiden, musikanttien ja leikareiden avulla Vanhan Suurtorin ympäristöön. Keskeisenä osana markkinoita on näytelmä, jota esitetään yleisön joukossa markkina-alueella. Se tuo historiallisia tapahtumia nykyaikaan ainutlaatuisella tavalla.

Perttu Kähäri

Sukutapaamisessa palkittuja

Kaija Heiskaselle Vuoden Heiskanen -arvonimen luovutti sukuseuran puheenjohtaja Hannu Heiskanen.

Turun sukutapaamisessa palkittiin useita Sukuseuran toiminnassa ansioituneita jäseniä.

Vuoden Heiskanen -arvonimen sai jo toisen kerran **Kaija Heiskanen**. Kaija on vuosien varrella tehnyt valtavan määrän sukututkimusta ja toimittanut muun muassa Heiskaset-sukukirjan. Viimeisin teos on *Sukuunsa suopetäjä, tekijäänsä tervaskanto*. Siinä esitellään DNA-sukututkimuksen tuloksia, joita Kaija esitteli myös Turun tapaamisessa.

Sukuseurojen keskusliiton kultainen ansiomitali myönnettiin neljälle henkilölle.

Hannu Heiskanen on toiminut Sukuseuran puheenjohtajana jo vuodesta 2009 ja on Sukuseuran pitkäaikaisin puheenjohtaja. Hän on myös seuran sukututkimusvastaava ja koonnut laajan sukukirjan Tuusniemen

Heiskasista. Hannu on myös eniten Heiskaset-lehteen juttuja kirjoittanut henkilö.

Perttu Kähäri on ollut Sukuseuran varapuheenjohtajana vuodesta 2011 ja on seuran pitkäaikaisin varapuheenjohtaja. Perttu on toiminut Heiskaset-lehden päätoimittajana vuodesta 2017.

Orvokki Weckström on toiminut Sukuseuran hallituksen jäsenenä kolmeen otteeseen vuosina 1973-76, 1980-83 ja edelleen vuodesta 2007 alkaen. Orvokki on Sukuseuran kantavia voimia oltuaan hallituksessa jo yli 20 vuotta, viidellä eri vuosikymmenellä.

Kauko Hotti on ansioitunut Sukuseuran taloudenhoitajana. Hän hoiti tätä toimea yli vuosikymmenen ja toimi myös hallituksessa usean vuoden ajan.

Sukuseurojen keskusliiton kultaiset ansiomitalit luovutti liiton edustaja Perttu Kähärille, Hannu Heiskaselle ja Orvokki Weckströmille. Kauko Hotti oli estynyt saapumaan paikalle. Kuva: Susan Wilander

Kesätaapahtuma keräsi paikalle runsaan osanottajajoukon. Kuva: Hannu Heiskanen

Omaa sukua

Marjo Heiskanen, Siltala 2022

Luin tänään tämän Marjo Heiskasen runokirjan. Runot kuvaavat kirjailijan sukua, elämää, iloja ja suruja. Runot kertovat satoja tarinoita. Kirja kannattaa lukea, minun palaseni ovat vain pieni otos valtavasta määrästä. Kun poimin niitä, huomasin, että minulta jäi väliin äiti, sukulaiset, sukulaisten ristiriidat, kuolemat. Vain isä tuli vahvasti esiin. Kirjan viimeinen lause selittää tätä.

Suvusta on jopa sukupuu. Sukulaiset ovat rakkaita ja vaikeita. Niillä käydään kylässä, moititaan ja kehutaan.

Isä vaikutus on suuri. Ajetaan autolla, isät laulakoot vanhoissa autoissaan.

Isä ja äiti kurittivat: nokkospääskää, mattopääskää, piiskapiiskää ja että hiljaa. Ette pyytäneet anteeksi.

Ruokakin on vahvasti esillä. Paistat lettua ja me syömme kanssa vaapukkahillon, soakerin, savukyljen, savukalan, kääntelevän nuotiosavun.

Savulahna synnyttää runokirjaan suorasanaisen osan.

Ennen kuin savu tunkeutuu kalaan, kala päästetään verkosta. Kuha pääsee pönttöön.

Aiemmin suolasit ennen, myöhemmin savustuspöntön jälkeen.

Pidin vanhasta tavasta. Pidin lämpimästä lahnanlaskista, jota kellari ja suolavesi eivät olleet viilentäneet, pidin sormien nuolemisesta, pidin huulten nuolemisesta ja kämmenien, halusin kärkkyä kalliorannassa kuumaa palaa ja säilyttää kalan rasvan naamassa puolisalaa.

Vileä lahna on kokonaan toinen kokemus, asiallinen, pöydässä nautittava, valumaton. Taistelu poskilihoista sama.

Pilkkiminen ristiriitaista

Asfaltilla olen madot pelastanut, koukusta en

Pihapuut olivat tärkeitä, kaataminen OLI VÄÄRYYS

vääryys kaataa juuri se pihakoivu kun en vielä ymmärtänyt

vääryys kukistaa pihakuusi kun en vielä osannut vastustaa

Kenellekään muulle et rakentanut lumilinnaa. Minulle kasasit palatsin yön auringon pakkasen kovettamista kuutioista. Pidin sitä igluna. Et pelännyt sortumaa, et vyöryä, tunsit lapsesi, hänen viisautensa.

ja opetuksen saanut oli omalta isältään

Voitto Heiskanen

Markku Heiskanen Korean Rauhanfoorumilla

Ukrainan sodan vaikutusta Euroopan turvallisuuteen käsiteltiin Soulin Korea-Eurooppa - konferenssissa syyskuussa 2022. Sukuseuramme entinen puheenjohtaja Markku Heiskanen oli yksi Korea Europe Peace Forum –tapahtuman kolmesta eurooppalaisesta puhujasta. Tapahtuman järjesti Sejong-instituutti, joka on merkittävä korealainen think tank, ja foorumin puheenjohtajana toimi instituutin johtaja Sang Hyun Lee.

Konferenssin keskeinen osa oli paneelikeskustelu ”Shattered Peace and Rebuilding Common Security: Learning from Success and Failure of the European Experiences” eli vapaasti käännettynä ”Rikkoutunut rauha ja yhteisen turvallisuuden jälleenrakentaminen: oppeja Euroopan hyvistä ja huonoista kokemuksista” (kuva). Markku oli yksi kol-

mesta panelistista ja hän puhui mm. Ukrainan sodan vaikutuksesta Suomen vireillä olevaan NATO-jäsenhakemukseen. Markku kertoi myös henkilökohtaisista kokemuksistaan Suomen aloitteesta ja johdolla käydystä vuonna 1972 alkaneesta ETYK-prosessista (The Helsinki Process), ja näiden kokemusten hyödyntämisestä myös Koreassa.

Kuvassa Markun vasemmalla puolella on paneelin puheenjohtaja, Etelä-Korean edellisen presidentin Moon Jae-in’in ulkopoliittinen neuvonantaja Chung-in Moon ja oikealla puolella YK:n entiset apulaispääsihteerit, eteläkorealainen Wonsoo Kim ja saksalainen Angela Kane.

Perttu Kähäri

Asko Heiskanen in memoriam

Asko Eetu Tapani Heiskanen

s. 24.11.1934

Liittynyt sukuseuraan 27.6.2018

Menehtynyt 27.4.2022

Syvänsin sukuhaara 2

Syntynyt Kauhajoella

Lupasin Askon pojalle Panulle kirjoittaa sukuseuramme lehteen Askon poismenon johdosta. En tuntenut Askoa henkilökohtaisesti, vain hänen kirjoitustensa perusteella. Tämä teksti perustuu siis Askon omiin teksteihin.

Asko syntyi Kauhajoella. Sodan loppuessa hän oli kymmenvuotias ja asui Keski-Suomessa Karstulassa. Asko kävi koulunsa loppuun Karstulassa ja löysi koulusta ensimmäisen vaimonsa Sirkka Liisa Tarvaisen ja yhdessä he lähtivät Helsinkiin. Asko valmistui valtiotieteiden maisteriksi. Hän aloitti työuransa Uudessa Suomessa ja lopulta perusti oman mainostoimistoyrityksen Helsinkiin. Perheelle syntyi kaksi tytärtä: Kirsi Hannele ja Sari Marja.

Asko Eetunpojan toinen vaimo oli Pirkko Sinikka Saviniemi. Heille syntyi poika Panu Tapio. Perhe asui Nurmijärven Klaukkalassa jossa Panu innostui yhteiskunnallisiin asioihin siinä määrin, että antautui mukaan kunallispolitiikkaa ja puoluepolitiikkaan.

Poikkeuslailla valittua presidenttiä vastustaneet poliitikot perustivat Suomen Perustuslaillisen Kansanpuolueen. Johtoon valittiin Georg C. Ehnrooth ja varajohtajaksi Asko Eetunpoika Heiskanen. Suomettuneeseen Kekkosen aikaiseen Suomeen kyllästyneenä Asko toteutti pitkäaikaisen haaveensa ja lähti Espanjan Andalusiasta. Hänestä tuli ulkosuomalainen kirjailija, joka vietti kauniit Suomen kesät Pusulan Hattulan metsätorpassa metsäsuomalaisena. Perhe muutti Espanjaan, kun

Hän oli kaikille ihana pappalainen. Isä kirjoitti 1999 edesmenneen äitini hautakiveen tekstin:

Ikuinen Kaipaus jäi.

Annoin viime vuosina pusun poskelle aamuin illoin joka päivä.

Panu

uusi talo Andalusiassa valmistui.

Panu muutti aikanaan Suomeen ja osti talon läheltä isänsä metsätorppaa Pusulan Hattulassa. Hän hoiti isäänsä kesäisin tämän ollessa Suomessa ja koronan vuoksi talvellaikin. Asko sai, tai joutui viettämään joulunkin Suomessa. Joulukuussa Suomessa pitkästä aikaa (viimeksi joskus 1980-luvulla) oli Askolla pitkään ollut mielessä ja nyt se tuli kuin itsestään.

Asko kirjoitti kahdeksan runokirjaa ja 15 proosateosta. Hän kirjoitti suvustaan kirjan: *Suku suuri ja taival pitkä*. Askon joulumuiselmia ja sukukirjan arviointi oli sukuseuran lehdessä 1-2/21. Heiskasten sukuseuran tunnustus numero 4 on myönnetty yllä olevan sukuhaarakirjan johdosta. Askon torpan lipputangossa liehuu uusi Heiskasten sukuviiri.

Askon kotisivut löytyvät osoitteesta:
ah.softasuperstore.com.

Linkki toimii vielä joulukuun alussa.

Kirjallista ystävääni muistaen
Voitto Heiskanen

Leena Heiskanen in memoriam

Loppukesästä saimme kuulla suruviestin seuran pitkäaikaisen aktiivin, laboratoriomes-tari Leena Heiskasen poisnukkumisen johdosta.

Hän on liittynyt sukuseuran jäseneksi vuonna 1989 ja ollut seuran hallituksessa vuosina 1990-2002 ja 2005-10. Seuran sihteerinä Leena toimi vuosina 1991-2000 ja on hoitanut vastuualueinaan myös seuran arkistoa sekä myyntimateriaaleja. Hän on toiminut Seuran näyttelyiden järjestäjänä ja niiden kokoajana, sekä kokouksien järjestäjänä etupäässä Helsingissä. Leenalla oli erittäin laajat tiedot Heiskasten sukuseuran toiminnasta kautta aikojen ja hän oli myös hyvin verkostoitunut tuntien suuren joukon Heiskasia aina julkkiksista rivijäseniin.

Näyttävimmän Leena toimi Heiskaset-lehden toimituksessa ja oli mukana lähes alusta lähtien. Hän toimi lehden vastaavana toimittajana 1995-2003 sekä 2005-11. Lisäksi Leena on pitänyt seuran lehtileikkele- ja valokuva-arkiston kokoamista sydämen asianaan.

Leenalle on myönnetty ansioistaan Sukuseurojen keskusliiton kultainen ansiomerkki vuonna 2005. Vuoden Heiskaseksi hänet valittiin vuonna 1998 ja ensimmäiseksi kaksinkertaiseksi vuoden Heiskaseksi seuran juhluvuonna 2010.

Vuonna 1937 syntynyt Leena asui Helsingissä ja kuului Syvänsi 1 sukuhaaraan.

Heiskasten sukuseura ottaa osaa omaisten suruun ja kunnioittaa suuresti menestyksenkään jäsenensä muistoa.

Hannu Heiskanen
puheenjohtaja
Heiskasten sukuseura ry.

Leena Heiskasta muistellen

Kiitos Leena ystävydestäsi

Leena oli sieluaan myöten sukuseuralainen. Hän liittyi sukuseuraan v. 1989 ja oli jäsen kuolemaansa asti, kiinnostunut ja aktiivinen vielä hallituksesta poistumisensa jälkeenkin. Pisin tehtävä hänellä oli sukuseuran lehden toimittajana. Hän oli itsenäinen, idealistinen, lämminsydäminen, sosiaalinen ja huumorintajuinen. Tiukan paikan tullen hänestä löytyi myös jämäkkyyttä. Hän oli kiinnostunut kaikesta, tuki, arvosti ja kannusti kaikkia ihmisiä ja iloitsi heidän saavutuksistaan. Hän tuli ns. ”juttuun” erilaisten ihmisten kanssa vauvasta vaariin, myös eläimet olivat Leenalle rakkaita, alkuaikoina hän liikkui tapahtumissa aina koiransa kanssa. Hänet tunnistivat myös kaikki lähipiirinsä linnut, jotka seurasivat häntä, kun hän tuli ulos pihalleen, koska hän ruokki niitä.

Lähemmin tutustuin häneen 50-vuotisjuhlan jälkeen, kun aloitimme käynnit Järvisydämessä neljän hengen ryhmässä Leena, Markku H., Krister W. (mieheni) ja minä. Leenalla ja minulla oli isoisovanhempiemme haudat Joroisten hautausmaalla, Markku oli menettänyt vaimonsa ja tunsu kaipuuta juurilleen, missä he olivat vaimonsa Pirkon kanssa usein käyneet. Olavi Heiskanen oli hänelle jo tuttu isänsä kautta. Vierailimme Olavin luona myös käynneillämme. Vanha maatila viehätti meitä kaikkia ja Olavi oli hauska seuramies. Kaikki viihdyimme maisemissa. Leenan kanssa meille molemmille tuli matkalla tietynsä kohdassa tunne, että tulisimme kotiin. Tienvarrella on siinä kohdassa mahtavat kuuset molemmiin puolin tietä. Yövyimme yleensä mökeissä 1-2 yötä. Saunoimme, illastimme, uimme ja liikuimme luonnossa.

Yhdistimme usein matkan Härkämäen observatorion aurinkopäivään, joka on yleensä

heinäkuun lopulla V.A. Heiskasen syntymäpäivän tienoilla. Osallistuimme Härkämäen Aurinkopäivään ja kuuntelimme mielenkiintoisia luentoja tähtitieteestä. Meitä kiinnostivat tähtitaivas ja tähtitieteen uudet saavutukset, jotka osittain menivät yli ymmärryksen, mutta aina jotakin tarttui mukaan.

Ilman Leenaa ei V.A. Heiskasen patsas olisi paikalla, missä se nyt on observatorion pihalla. Nimittäin Heinäveden koulu, jonka pihalle se alunperin pystytettiin sukuseuran 30-vuotisjuhlatapahtuman aikana, lakkautettiin. Patsas jäi yksin tyhjän koulun pihalle. Leena otti yhteyttä asianosaisiin, jotka kävivät keskustelua uudesta paikasta, Varkauden ja Rantasalmen välillä. Vihdoin onneksi patsas pystytettiin Härkämäelle, jossa se on juuri sille sopivimmalla paikalla, luonnossa, biljoonien tähtien alla. Paikalla käy myös asiantuntijoita luennoimassa tähtitieteestä ja siitä kiinnostuneita luontoihmisiä. Suosittelen kaikille käyntiä siellä.

Jari Heiskanen Järvisydämessä liittyi usein seuraamme, kun illastimme. Hänen tarinointaan oli mielenkiintoista kuunnella, ikään kuin pääsi hänen kauttaan syvemmälle menneeseen aikaan ja tietenkin uusiin suunnitelmiinkin, joita oli tehty Järvisydämen suhteen. Jarilla on myös paljon tietoa perinnehoidoista eri vaivoihin ja kipuihin. Minulla on kokemus ampiaisenpiston akuuttihoidosta hänen kauttansa. Olimme aamupalalla, kun ampiainen oli ”salaa” lentänyt lasiini, josta hörppäsin mehua, jolloin ampiainen tuli alahuuleni sisäsvulle ja pisti. Jari lähti hakemaan keittiöstä sipulirenkaita, joita työnsin alahuuleni alle. Kipu lievittyi välittömästi ja turvotus laski vähitellen iltaan mennessä. Kävimme myös Jarin veljen Esa Heiskasen museossa ja mökkikylässä tervehtimässä, ruokailemassa ja kahvilla, ostimme heidän poikiensa tekemiä

matkamuistoja. Mökit ovat Esan itsensä järvestä nostamista uppotukeista rakentamia.

Leenalla ja minulla oli vielä tapana paluumatkalla käydä isoisovanhempiemme haudoilla Joroisten hautausmaalla. Mieheni kuoleman jälkeen kävimme vielä viime kesään asti Rantasalmella, emme aavistaneet, että se jäisi viimeiseksi yhteiseksi käynniksemme. Leena oli loppuun asti vahvasti sukuseuralainen suurella sydämellä, siitä häntä kiittäminen. Moni asia ei olisi tapahtunut ilman häntä.

Meillä oli yksi yhteinen haave: yöpyä Härkämäen pihalla olevassa pyöreässä rakennuksessa 8:n muun ihmisen kanssa makuu-

pusseissamme lattialla ja ihailla tähtitaivasta kaukoputkilla. Se ei toteutunut, Leena pääsi kuitenkin lähemmäksi toivottavasti katselemaan ja me katselemme täältä alhaalta tähdenlentoja ja muistellemme häntä. Ehkä meillä on vielä mahdollisuus toteuttaa unelmamme, toivoa aina voi.

Kiitos Leena niistä vuosista, jotka sain kulkea sinun vanavedessäsi niin sukuseuran kuin tähtitieteenkin puitteissa ja ammentaa tietoasi ja osaamistasi.

Kiittäen ja lämmöllä muistellen Orvokki

Leena Heiskasen siunaus. Kuva: Perttu Kähäri

Leena Heiskanen ja Heiskaset-lehti

Heiskaset-lehden pitkäaikainen toimittaja ja päätoimittaja Leena Heiskanen on poissa. Lehden täyttäessä toissavuonna 30 vuotta, kirjoitin näin: ”Vuonna 1995 lehden toimitamisesta otti vetovastuun Leena Heiskanen, joka ei lehteä sen jälkeen ole jättänyt.” (Heiskaset-lehti 1-2020, s. 5). Leena ei ole enää fyysisesti joukossamme, mutta lehteä hän ei ole edelleenkään jättänyt. Hänen työnsä ja perintönsä elävät vahvoina lehdessämme.

Leena toimi lehden vastaavana toimittajana ja päätoimittajana vuosina 1994-2003 sekä 2005-11. Nämä jaksot kattavat yli puolet lehtemme tähänastisesta historiasta. Leenan panos ja vaikutus lehteen ovat olleet siis merkittävät. Leena itse kirjoitti kokemuksistaan jutussaan ”Muistikuvia sukuseurasta” (Heiskaset-lehti 1-2020, s. 7) näin: ”Heiskaset-lehteä ryhdyttiin toimittamaan lehden muodossa 1990-luvun alussa. Asioista tiedotettiin aiemmin kirjeitse ja kopioina jäsenistölle. Täytyy mainita, että 1960-luvulla ei kaikissa talouksissa ollut edes puhelinta käytössä. Lehteä tehtiin alussa monistamalla kopiokoneilla, jäsenkunnan kasvaessa siirryttiin kirjapainon asiakkaaksi ja mm. Yliopistopainossa oltiin asiakkaana lukuisia vuosia. Lehden taitto tapahtui kuitenkin käsin leikkaa ja liimaa systeemillä, 2000-luvulla oltiinkin jo digiaikakaudella.” Leenan aikana lehdessä ryhdyttiin julkaisemaan onnitteluja merkkipäiviään viettäville sukuseuran jäsenille. Samoin ryhdyttiin mainostamaan sukuseuran jäsentuotteita.

Leena oli paitsi päätoimittaja, myös tuottelias kirjoittaja. Kaiken kaikkiaan hän kirjoitti lehtemme 159 juttua ja 246 sivua. Leena oli myös lehden pitkäaikaisin kirjoittaja aloitettuaan jo vuonna 1991. Viimeinen Leenan

juttu ilmestyi vuonna 2020, joten hän kirjoitti lehtemme peräti neljällä vuosikymmenellä. Tuossa viimeisessä jutussa (Heiskaset-lehti 1-2020, s. 7) Leena muisteli toimintaansa sukuseurassa ja lehden parissa. Hän päätti jutunsa näihin sanoihin, jotka myös luin Leenan muistotilaisuudessa 19.8.2022 Leenan sukulaisille ja ystäville:

”Olen ollut seuran toiminnassa mukana jo noin 40 vuotta - onhan se pitkä aika, mutta on varmaankin vielä joitakin kauemmin olleita esim. perustajajäseniä mukana. Minulla on ollut onni myötä tavatessani ihania Heiskasia eri puolelta Suomea ja eri sukuhaaroista. Kaikilla meillä on ollut surua ja murhetta matkamme varrella, mutta se kuuluu tähän elämään, Ketään teistä en unohda. Tunnen syvää kiitollisuutta ja mielihyvää mitä nämä vuodet seuramme kautta ovat minulle antaneet.”

Teksti ja kuva: Perttu Kähäri

Merkkipäiviä

SYNTYNYT

Tyttö 22.9. 2022 Henri ja Heidi Heiskaselle
Kotka, Tuusniemi 1 sukuhaara

90 VUOTTA

Teuvo Heiskanen

Sukuseuran pitkäaikainen jäsen Teuvo Heiskanen täytti 90 vuotta 25.8.2022 Kuopiossa. Sukuseuran puheenjohtaja Hannu Heiskanen kävi onnittelemassa setäänsä ja vei hänelle lahjaksi sukuseuran viirin. Teuvo kuuluu Tuusniemen sukuhaaraan.

Teuvo Heiskanen

Sukuseura onnittelee lämpimästi kaikkia merkkipäiväänsä viettäneitä ja viettäviä!

Ylennyksiä

Tasavallan presidentti Sauli Niinistö on itsenäisyyspäivänä 6. joulukuuta 2022 ylentänyt kenraalimajuri Mikko Heiskasen kenraaliluutnantiksi. Hän toimii tällä hetkellä Suomen sotilasedustajana EU:ssa ja Natossa, mutta siirtyy Puolustusvoimien sotatalouspäälliköksi 1.1.2023 lukien. Mikko on jo toisen polven kenraali, sillä hänen isänsä oli keväällä edesmennyt prikaatikenraali Olli Heiskanen. Mikko kuuluu Tuusniemi 1 sukuhaaraan.

Sukuseura onnittelee lämpimästi Mikkoa!

In memoriam

Matti Tapio Heiskanen

s. 28.2.1940 Mäntyharju
k. 4.10.2022 Voikoski

Juhani Antero Kakkuri

s. 12.9.1933 Kurikka
k. 6.8.2022 Helsinki

Lämmin osanottomme Sukuseuran puolesta!

Uusia hallituksen jäseniä

Heiskasten sukuseuran hallitukseen valittiin kaksi uutta jäsentä tälle kaudelle. Lehden edellisessä numerossa esittelimme Tuija Hauhian. Tähän numeroon haastattelimme teologian ylioppilas Emma Reijosta. Emma toimii hallituksen sihteerinä ja on hallituksen nuorin jäsen.

Kuka olet ja mistä olet kotoisin?

Heippa Olen Emma Reijonen ja olen kotoisin Joensuusta mutta alun perin Rantasalmelta. Olen Poronsalmen Heiskasia. Tällä hetkellä opiskelen teologiaa Itä-Suomen yliopistossa Joensuussa.

Mitä suku ja sukuseura sinulle merkitsevät?

Suku merkitsee minulle paljon. Heiskalan tila Poronsalmella oli isovanhempieni Olavi ja Elma Heiskasen kesäpaikkana, joten suurin osa kesistä vietettiin siellä. Sitä kautta sukuseura tuli tutuksi.

Mitä odotat tulevilta (ainakin) kahdelta vuodelta Sukuseuran hallituksessa?

Päädyin sukuseuran toimintaan äitini kautta, joka oli jäsenenä hallituksessa ennen minua. Odotan tulevilta kahdelta vuodelta enemmän ihmisiä tutuksi sukuseuran kautta. Sihteerin tehtävät ovat olleet ihan kivoja.

Kuva: Emma Reijonen

Heiskasten sukuseura

Heiskasten sukuseura on perustettu vuonna 1960 ja kuuluu maamme vanhimpiin sukuseuroihin. Sukuseuran tarkoituksena on selvittää Heiskasten suvun ja sen eri sukuhaarojen vaiheita ja historiaa, vaalia niihin liittyviä perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta suvun jäsenten keskuudessa sekä tehdä sukuseura- ja sukututkimustyötä tunnetuksi ja muutenkin edistää kotiseututyötä. Sukuseura järjestää sukukokouksia ja retkiä, suorittaa ja tukee sukututkimusta, kerää ja arkistoi sukua koskevaa tietoutta sekä jakaa tutkimus- ja perinnetietoa tämän lehden ja muiden julkaisujen avulla.

Sukuseuran varsinaiseksi jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen 15 vuotta täyttänyt henkilö, joka isän tai äidin puolelta on sukuun kuuluva tai tämän puoliso. Kannatusjäseneksi voidaan hyväksyä yksityinen henkilö tai oikeuskelpoinen yhteisö, joka haluaa tukea seuran tarkoitusta ja toimintaa.

Muistathan maksaa Heiskasten sukuseuran jäsenmaksun!

Jäsenmaksulaskut ovat lähteneet sähköpostitse 14.3. Jos et ole saanut laskua, tarkista myös roskapostikansiosi - lasku on saattanut päätyä sinne.

Heiskasten Sukuseura ry:n hallitus 2022-23

Hannu Heiskanen
0500 267 422
hannu.h.heiskanen@kesko.fi
Puheenjohtaja, Sukututkimusvastaava

Liisa Heiskanen
040 709 1345
liisasiil@gmail.com
Somevastaava

Perttu Kähäri
040 774 8794
perttu.kahari@aalto.fi
Varapuheenjohtaja, Päätoimittaja

Tapani Pakarinen 0400 316 615
tapanijou.pakarinen@gmail.com
Markkinointi- ja hankintavastaava,
Sukumatkavastaava

Emma Reijonen
045-1782308
reijonenemma@gmail.com
Sihteeri

Orvokki Weckström
09 8796 119, 050 300 1602
orvokki.weckstrom@suomi24.fi
Perinnetietovastaava

Tuija Hauhia
044 5050 167
tuijamakkonen1@gmail.com
Taloudenhoitaja

Voitto Heiskanen
040 594 1486
Jäsenasiat: heiskaset.sukuseura@gmail.com
Jäsenrekisterinhoitaja,
Kirjasto- ja arkistovastaava

Paula Erama-Kuosmanen
040 415 7018
paula.eramakuosmanen@gmail.com
Myyntivastaava

Heiskasten sukuseuran pankkitili on muuttunut!

**Uusi tilinumero on: Osuuspankki FI74 5172 0220 3005 53,
SWIFT: OKOYFIHH**

Seuran kotisivut <http://heiskasten.sukuseura.fi>

HEISKAS-LUKEMISTA TALVEKSI!

Nämä kirjat kuuluvat jokaisen Heiskasen kirjahyllyyn!

**NYT KUMMATKIN
YHTEISHINTAAN 25 €
+ KAUPAN PÄÄLLE
HEISKASTEN SUKUSEURAN
50 VUOTTA -TEOS!**

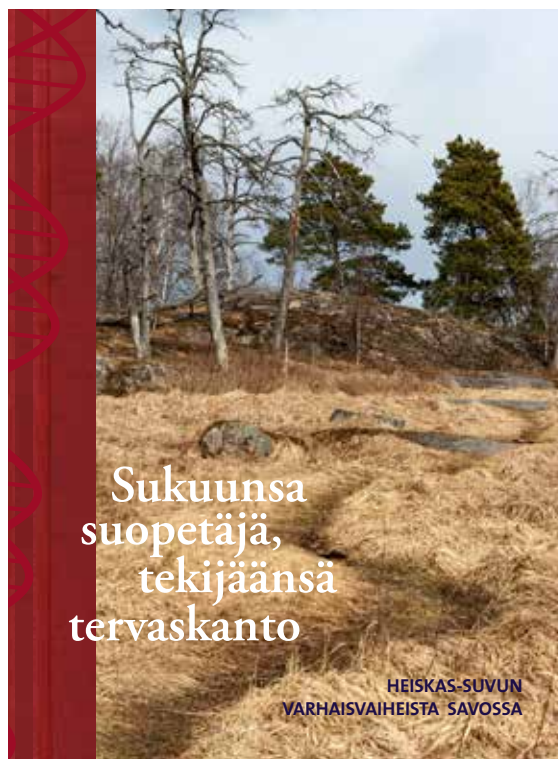
TILAA HELPOSTI! Myyntivastaava Paula Erama-Kuosmanen 040-415 7018 / paula.eramakuosmanen@gmail.com. Tilaukset toimitetaan postitse, hintoihin lisätään postikulut ja mahdolliset pakkauskulut. Toimitusaika 2-14 päivää.

MUISTA SUKULAISTASI SUKULAHJALLA!

Heiskasten Sukuseuran 60 vuotta - uusi historiikki nyt saatavilla

Historiikki täydentää Heiskasten Sukuseura 50 vuotta -teosta tuoden siihen mukanaan sukuseuran tapahtumat 2010-luvulla.

HINTA 9 €.

Sukuunsa suopetäjä, tekijäänsä tervaskanto

Uusi kirja tuo Heiskaset yhteen yhdistämällä DNA-tutkimuksen tulokset aiempaan sukututkimukseen.

HINTA 19 €.

Ostamalla sukutuotteita tuet Heiskasten sukuseuran työtä!

A festive Christmas scene featuring a wrapped gift, string lights, pinecones, and dried leaves on a wooden surface. The gift is wrapped in brown paper with a geometric pattern and tied with twine. The background is a light-colored wooden surface decorated with warm white string lights, dried leaves, pinecones, and a spool of twine. A small, patterned fabric pouch is also visible in the bottom right corner.

Hyvää Joulua
ja
Onnellista Uutta Vuotta!

Kuva: Caroline Feelgood